

με τὸν Ταπεινὸν Μενεξέν, Ταπεινὸν Γιασεμί καὶ Λάζαρον — τὸ Πεδίον τῆς Μάχης μετὰ τὸ Ὑδραϊκὸν Κεφάλι καὶ Ἀμύμητον Γελοτοποιόν — ὁ Λάζαρος μετὰ τὸ Μαργαριταρένιο Δάκρυ, Δεσμὸν Φιλίας καὶ Ἀδελφότητος Νεότητος — ἡ Δαρνοστεφὴς Σημαία μετὰ τὴν Ρέμβην, Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα, Ὀδὸν τῆς Δόξης, Ἑλπίδα τῶν Δυστυχῶν καὶ Ποιμενίδα Μυρτώ — τὸ Μαγεμένο Ἀκρογιάλι μετὰ τὴν Ἀθήνην, Ζαππίδα, Ἀγυρῶν τῆς Σωτηρίας, Δόξαν τῆς Παριόδος καὶ Γλυκεῖαν Ἑλλάδα — ἡ Μεγάλη Ἰδέα μετὰ τὸν Φρά-Διάβολον καὶ Δευκοκόμαντος Αἰγιάδος μετὰ τὴν Αἰμιλίαν Εἰμαρμένην, Αἰμόφυρτον Μακεδονίαν καὶ Δοξαμένο Εἰκοσιένα — ὁ Γαλαξίας μετὰ τὸν Πτερόεν Ὀνειροπόλον, Ἑλπίδα τῶν Δυστυχῶν, Παιδί τοῦ Μορηᾶ, Κίρκην καὶ Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα — ἡ Ἀθάνατος Ἑλλάς μετὰ τὸν Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης — τὸ Ὀδρανὸν Τύξον μετὰ τὴν Δουκισσαν τῶν Σαλῶνων, Γλυκεῖαν Ἑλλάδα καὶ Φαληρικὴν Ἀκτὴν — ὁ Ἀγγελὸς Ἀδελφότητος μετὰ τὴν Κόρην τῆς Κρήτης, Ξανθὴν Κορητιοπούλιν, Ξανθὴν Νεοαῖδαν καὶ Ρέμβην — ὁ Ἀτρόμητος Λέων μετὰ τὴν Ζίαν, Προμηθεῖα, Ζήτη ἢ Ἐνσας, Ἐνσας ἢ Θάνατος καὶ Ναυτοπούλιν τοῦ Μεσολογγίου — ἡ Πατησιώτισσα Πυργοδέσποινα μετὰ τὴν Γλυκεῖαν Ἑλλάδα καὶ Χονδροκέφαλον — ἡ Κόρη τῶν Κυμάτων μετὰ τὴν Φιλοπάριδα Ἑλληνοπούλιν, Ἀστὴρα τῆς Ἑννυχίας, Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης καὶ Χάμικω — ἡ Γλυκεῖα Ἑλλάς μετὰ τὸ Ζήτη ἢ Ἐλευθερία, Δάκρυ τῆς Μακεδονίας, Ζήτη ἢ Κωνσταντίνου, Αἰμόφυρτον Μακεδονίαν καὶ Ζήτη ἢ Ἑλλάς — ἡ Ἐνδοξος Ὑδρα μετὰ τὴν Ἰταλικὴν Σημαίαν, Κυρία Δὲν μετὰ τὴν Μέλιν καὶ Ἰδιότροπον Νεάνιδα — ἡ Νυκτερινὴ Αἰδρα μετὰ τὸν Δευκοκόμαντον Αἰγιάδον, Ἀμύμητον Γελοτοποιόν, Ὑδραϊκὸν Κεφάλι, Ἐστεμμένην Καλλονὴν καὶ Σκέρταο.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Χρυσόμαλλον Δέρας (ἔσταιλα) Ἀγγελοῦ Ἀνδρεονίδου, Ἡρωϊκὸν Ἀρκάδι (καλῶς ἤλθε) εὐχομαι τελεῖαν ἀνάρρωσιν Ἀνδρεονίδου Λέοντα (ναί, εἰμπορεῖς τὸ ξένον ψευδώνυμον ὅμως δὲν ἔχω κανὲν δικαίωμα νὰ σοὺ τὸ εἰπω) Πατησιώτισσαν Πυργοδέσποιναν (ἔχω ὑπ' ὄψιν μου καὶ τὰς δύο ἀραίαις ἐπιστολάς σου· περισσώτερον μοῦ ἤρσαν ἡ περιγράφουσα τὴν ἐπίσκεψίν σου εἰς τὴν Ἀκρόπολιν) Φρά-Διάβολον (ἐξυπνότατα ὅσα γράφεις περὶ τῆς Ἀσκήσεως 46, ἀλλὰ εἶδες ὅτι ἡκυρώθη) Μανροθαλασσοῦτο Δελφίνι (ἔσταιλα) Κίρκην (δὲν παρεξηγεῖσαι ἄλλως τε μοῦ ἀρέσουν ἰδιαιτέρως αἱ λακωνικαὶ ἐπιστολαί) Φίλην τῶν Ἀνθέων, Κόρην τῶν Κυμάτων, Μεγάλην Ἰδέαν (ἔσταιλα) εὐχομαι περαστικά) Ἑλένην Μ. (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς ὅπως πρῶτα) Πολύκαρπον Χ. Α. (ἔλαβα καὶ εὐχαριστῶ πολὺ· ὄχι, δὲν μ' ἐπισκέπτεται) Ἰσχὺν τοῦ Πεπρωμένου (ἔ, πῶς ἐπέρασες λοιπὸν εἰς τοὺς χορούς, — ἂν ἐπῆγες;) Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου μετὰ τὰς λεπτομερείας τῆς κληρονομίας τοῦ Λαχεῖου σου) Ἐνδοξὸν Ὑδραν (βεβαίως μόνῃ της τὸ ἀνεκάλυψε, διότι ἀπὸ ἐμὲ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ πληροφορηθῇ) Ἑλπίδα Ι. Γ. (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις· ἐλπίζω ὅτι γρήγορα θὰ εὐρὴς τὸ ὠραῖον ψευδώνυμον καὶ θὰ μοῦ γράψῃς συχνά) Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα (πολὺ ἐνδιαφέροντα πράγματα! περιμένω νὰ μοῦ τὰ ἐξηγήσῃς καὶ προφορικῶς) Ἀρην (ἔχει καλῶς) Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης (τί ἐνοεῖς; ὅτι δὲν θὰ στείλῃς; δὲν θὰ ἦτο εὐγενὲς ἐκ μέρους σου) Ζίαν (ἡ φωτογραφία ἐλήφθη· ναί, πάρα πολὺ ὁμοιάζεις τῆς ἀδελφῆς σου· ἔσταιλα) Ἀνοδαίμοναν, κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Μαρτίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Ἀπριλίου
Ἡ ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ποσίου δὲν τὰ γράφουσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῇ Γραφεῇ μας εἰς φακέλους, ὧν ἕκαστος περιεῖχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1,3

174. Τονόγραφος

Πρὸς ἐμὲ ὁ Διογένης.
Πολλὴν ἔτρεφε φίλιαν
Μ' ἄλλον τόνον ἔχω μέρος.
Εἰς ἀρχαίαν ἐκστρατεῖαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρηγόρου τῶν Δυστυχῶν

175. Ἀναγραμματισμός

Μία νῆσος ἑξακουστὴ
Ἄν ἀναγραμματισθῇ,
Στὴ στιγμὴ θ' ἀναστῇ
Κάποιος ἀπὸ τῆς Γραφῆς
Ποῦχε δολοφονηθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐστεμμένης Καλλονῆς

176. Αἶνιγμα

Ἀργαῖος Βασιλεὺς τ' ἀρσενικόν μου
Καὶ πόλις ἢ πτηνὸν τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλπίδος τῶν Δυστυχῶν

177. Πυραμῖς

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἀρχαίαν
ποιήτριαν.

+ = Σύνδεσμος
* + * = Τέρας.
* * + * * = Τέρας· ἐπίθετον.
* * * + * * * = Κόλπος.
* * * * + * * * * = Νηρηΐς

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Παιδὶ τῆς Καρδιάς

178. Ἐπιγραφή

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ν
Υ Ρ Ο
Υ Ε Ρ Ι
Ε Γ Α Μ Ν Υ
Ο Σ Α Ν Ι Ε Π Ν
Ι Ρ Π Α Ι Δ Ι Α Π Α
Τ Ν Ω Μ Ι Ν Ο Ρ Φ Ν Ω Τ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταχυδρόμου τῆς Εἰρήνης

179—183. Μαρινὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ τριῶν γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ τριῶν συμφώνων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Σοφορίας, ἥλιος, ἀνάξιος, ἀνυῆς, ἀπάτη
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βικτωρὸς Οὐγγῶ

184. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ πρώτου τῶν ζητούμενων Βασιλέων, τὸ δεύτερον τοῦ δευτέρου, τὸ τρίτον τοῦ τρίτου, καὶ οὕτω καθέτης, σχηματίζουν ἀρχαῖον Βασιλεῖα τῆς Ἀττικῆς:

1. Βασιλεὺς Ἀττικῆς. 2. Βασιλεὺς Περσίας. 3. Βασιλεὺς Αἰγύπτου. 4. Βασιλεὺς Μακεδονίας. 5. Βασιλεὺς Μακεδονίας. 6. Βασιλεὺς Κορίνθου. 7. Βασιλεὺς Τροίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Λαβάρου

185. Μικτὸν

δς - εασι - κ - αο - σφ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νυκτερινῆς Σιγαλίας

186. Γεῖφος

τ' τ' [καί] σί.
τ' 1 τ'
τ' τ'

σοὺς!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνειροπόλου τῆς Δόξης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 8.

84. Παλιόροια (πάλη, ροιὰ.) — 85. Τόμυρις (τό, μί, ρίς.) — 86. Λευκός - πεῦκος.

87. Π Ο Υ Σ 88. Ὀργή φιλοῦντων ὀλίγοι ΔΑ γον ἰσχύει. (Ἡ ἀνάγνωσις Υ Δ Ω Ρ κατὰ στήλας, ἐκ τῶν κάτω Σ Α Ρ Α πρὸς τὰ ἄνω, δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ἐναλλάξ.) — 89.

90. 1. Κώμη, κώμης, κώμος, ὥμος, ὥρος, ὄρος, ὄσος, πόσος, πόσις, πόλις. 2. Πόλις, πόλος, ὄλος, ὄλας, ὄλα, ὄμα, ὄμα, νάμα, νήμα, σήμα, σῶμα, χῶμα, χῶρα. — 91-95. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῶν Λ, Σ: λέξις, κόλαξ, ἔξολον, ἐπαλξις, ἐναλλάξ. — 96. ΑΕΛΛΩ, ΕΡΑΤΩ (Ἀλκυόν, Ἐκτωρ, ΛέΑρχος, Λάρισσα, ὉκΕανίς.) — 97. Ἀμαρτία γονέων παιδεύουσι τέκνα. — 98. Ὁ σὺ μισεῖς ἐτέρω μὴ ποιήσης (Ο, Σ, Μ, σὺς, ε, ι, Ρ, Μ. Π, Η, σὺς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Συγχάριζα ἐγκαρδίως Ὑμνον Ἐλευθερίας διὰ θριαμβευτικὴν ἐπιτυχίαν ἐν Δημοφίσηματι. — Κίρκη. (Ζ'—93)

Φίλτατε Μεταστά, οὐδόλως ἐκπλήττομαι διότι ἡ φήμη μου ἔφθασεν εἰς τὴν Βοστώνην σας, ἀλλὰ μᾶλλον ἐρωτῶ νὰ μάθω πόθεν ἤρυσθη τὴν πᾶν κολακευτικὴν τοιαύτην. — Ἐπανερχομένη εἰς τὸ λατρευτόν Παλλάδιόν μου, χαίρετ' ἐν τῇ Ἀθῆναις Διαπλάσιακῇ κίνησιν. — Διακριθεῖσα Ἀρσακειάς. (Ζ'—94)

Κλήρωσις λαχείων «Ἀγῶνος» ἔγινεν. Εὐχαριστοῦμεν ὅσους ἠγόρασαν λαχεῖα. Ἰδιαιτέρως φιλάτην Μαρίαν Ἰωαννίδου, ἥτις ὄχι μόνον ἠγόρασεν, ἀλλ' εἶχε τὴν καλὴν σὺν καὶ νὰ πωλῇ ἀρκετὰ. — Σὺλλογος «Ἀγῶν». (Ζ'—95)

Τὸν φίλτατον Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας θριαμβευτικῶς ἐν δημοφίσηματι πρωτεύοντα ἐγκαρδιώτατα συγχάριζα. Ἐπίσης ἐνθερμότερα συγχάριζα Δικηγόρον τῆς Νεολαίας, Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν καὶ Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου δι' ἱκανοποιητικωτάτας ψήφους ἃς ἔλαβον, ἐπαργῶς καταδείξας αὐτῶν δημοτικότητα καὶ περὶ ἐνέκα ἐτέρων αἰτιῶν δὲν ἔτυχον πλειοψηφίας μείζονος καὶ συνεπὶς βραβεῖου. — Δάτης τοῦ Ἀπείρου. (Ζ'—96)

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
(Φαίδωνος)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ, Τιμᾶται δρ. ἡ φρ. 2
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σειρὰ Πρώτη, δρ. ἡ φρ. 3
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σειρὰ Δευτέρα, δρ. ἡ φρ. 3
[Αἱ δύο Σειραὶ ὁμοῦ δρ. ἡ φρ. 5,50
καὶ χρυσόδετοι δρ. ἡ φρ. 7.]
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, δρ. ἡ φρ. 8.
[Χρυσόδετος, δρ. ἡ φρ. 8,50]

Γονεῖς καὶ κηδεμόνες!

Ἀσφαλίσατε τὴν ζωὴν σας καὶ τὸ μέλλον τῶν τέκνων σας εἰς τὴν μεγάλην ἀσφαλιστικὴν ἑταιρίαν

Ἀσφάλεια: Ζωῆς, προικοδοτήσεων, πυρός, δυστυχημάτων, μεταφορῶν, θανάτου δέλων.

Ὑποκατάστημα ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Σταδίου 21

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:

Ετησίαι. δρ. 8,—
Ἐξάμηνος. > 4,50
Τρίμηνος. > 2,50

Ἐξωτερικοῦ:

Ετησίαι φρ. χρ. 10,—
Ἐξάμηνος > > 5,50
Τρίμηνος > > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐπάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐννεπιδίου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 14ος

Ἐν Ἀθήναις, 17 Μαρτίου 1907

Ἔτος 29ον. — Ἀριθ. 16

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛ

(ΜΤΗΣΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)

Τὰ ἄλογα εἶχαν ἀποζευχθῇ καὶ πειθνίως εἶχαν κατακλιθῇ ὀπισθεν τοῦ προχώματος τῶν ὀχημάτων, ἐκεῖ δὲ ἐπερίμεναν ἀποφασιστικοὶ οἱ Μπόερς.

Ἦσαν πέντε, — πέντε παιδιὰ, ἀπὸ τὰ ὅποια τὸ μεγαλύτερον ἦτο δεκαεπτὰ ἐτῶν: ὁ Γκὺ Λακῶς, ὁ Χάνς καὶ ἡ

Ἑλζα Ρίσιτς, ὁ Ἰβὼν Κλοαρέκ καὶ ὁ Ἰανὸς. Διότι πρέπει νὰ μάθετε ὅτι, ἐνῷ ὁ φίλος μας Γιάγκος Ἀμὼν συνεσκέπτετο μετὰ τὸν ὀπλαρχηγὸν πῶς νὰ φέρουν ὀπίσω τὴν Ἰβὼν, ὁ Ἰανὸς εἶχε καὶ αὐτὸς ἐξαφανισθῇ μυστικά, ἀκολουθήσας τὸν νεαρὸν Βρετόνον εἰς τὴν ριψοκίνδυνον τρέλλαν του.

Οἱ πρόσκοποι δὲν ἀπείχαν πλέον παρὰ ὀλίγα μόνον μέτρα. Μακρότερα ἐφαίνετο φάλαγγς ἐλαφροῦ ἱππικοῦ ἀπὸ διακοσίους ἄνδρας, οἱ ὅποιοι εἶχαν ἐξαποσταλῇ πρὸς διώξιν τῶν νικητῶν τῆς Τθεφοντάιν. Εἰς τὴν πορείαν αὐτοῦ τοῦ ἱππικοῦ ἀποσπάσματος τὰ πέντε παιδιὰ ἤθελαν νὰ θέσουν φραγμὸν.

Εἰς ἑκτᾶσιν ἡμίσεως χιλιομέτρων, ὁ δρόμος, παραπολὺ στενός, ἐπρόστα τεύετο, δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, μετὰ πλάτων χάνδακα. Ἐπ' αὐτῷ δὲ εἰς τὸν δρόμον, τὰ στενὰ περάσματα τοῦ ἀφιναν τὰ κάρρα, εἶχαν ὡς φρουράν τιν τὰ πέντε ἀτρόμητα παιδιὰ: ὁ Γκὺ ἦτο εἰς τὸ μέσον, μεταξὺ τοῦ Ἰαννοῦ καὶ τοῦ Ἰβὼν, τὰ

Δίδυμα εἰς τὰ δύο ἄκρ' ἦσαν δὲ καὶ τὰ πέντε πρηνηρῶν ἐξηπλωμένα.

Ὁ Γκὺ καὶ τὰ Δίδυμα ἐστήριζαν τὸν ἀγκῶνα κατὰ γῆς, μετὰ τὸ δάκτυλον ὁ καθένας εἰς τὴν σκανδάλην τοῦ ὄπλου, ἀπὸ τὸ ὅποιον μόνον ἡ κάννα ἐφαίνετο.

— Πῦρ! διέταξεν ὁ Γκὺ, ἅμα οἱ στρατιῶται ἐπλησίασαν.

Αἱ τρεῖς βολαὶ ἐρρίφθησαν μ' ἐνακρότον, οἱ τρεῖς πρόσκοποι ἔπεσαν, μαζὶ καὶ οἱ τρεῖς. Ὅταν δὲ ἡ φάλαγγς ἐφθασεν, ἡ ὁρμή της συνετρίβη εἰς τὸ

δόφορμα... Τρεῖς ἱππεῖς εὐρήκαν ὁμοίαν τύχην με τοὺς πρόσκοπους.

Ὁ Ἰανὸς δὲν ἐπυροβολοῦσεν, ὁ Ἰβὼν ἔκαιεν εὐσυνειδήτως τὰ φυσέκια του, ἦτο ὅμως ἀκόμη ἀπειρος νεοσύλλεκτος σκοπευτῆς, ἀκίνητος διὰ τὸν ἔχθρον.

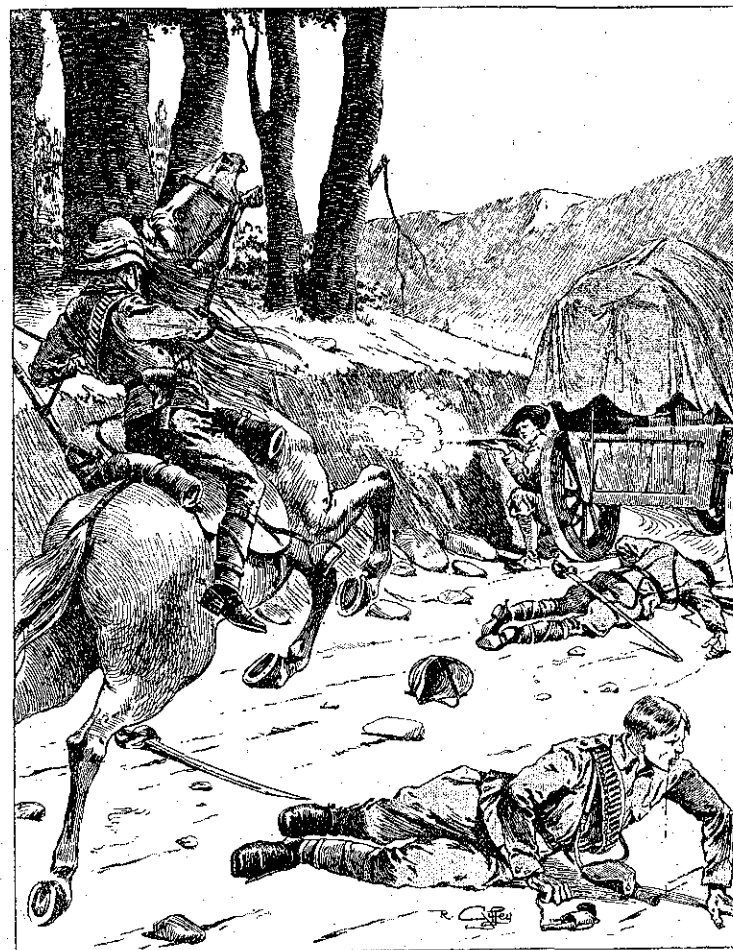
— Σημάδευε τ' ἄλογα στὸ στήθος! τοῦ ἐφώνασεν ὁ Γκὺ, ἐνῷ ἐξαναγέμιζεν.

Ὁ Ἰβὼν συνεμορφώθη μετ' αὐτὴν τὴν συμβουλήν, καὶ μετ' ὀλίγον κραυγὴ χαρᾶς ἐξέφυγεν ἀπὸ στήθος του:

— Ἐκτύπησα ἕναν! νὰ τορ, πέφτει μετὰ τὸ ἄλογο του.

Ἀλλὰ κανεὶς ἄλλος, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἰανόν, δὲν εἶχε τὸν καιρὸν νὰ καθήσῃ καὶ νὰ θαυμάσῃ τ' ἀνδραγαθήματα τοῦ μικροῦ Βρετόνου. Ἄν καὶ ἦσαν τελείως ὠχυρωμένοι ἐναντίον τῶν σφαιρῶν, οἱ τέσσαρες πολέμισται μας εἶχαν βαρὺν ἀγῶνα νὰ ἐκτελέσουν. Ὅλγοι Ἀγγλοὶ ἂν κατάρθωναν νὰ τρυπώσουν μέσα ἀπὸ τὰ ἀνοιχτὰ περάσματα, τὰ παιδιὰ θὰ ἦσαν περικυκλωμένα. Ἐλογάριαζαν ὅτι θὰ ἔχαν τὴν ζωὴν τῶν εἰς τὸν γιγαντῶδ' αὐτὸν ἀγῶνα, ἤθελαν ὅμως ν' ἀνακόψουν τὸν δρόμον τοῦ ἐχθροῦ ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέραν ὥραν, καὶ οὕτε δευτερόλεπτον δὲν ἔπρεπε νὰ στραφῇ ἄλλοῦ ἢ προσοχῇ τῶν.

Ὁ Ἰβὼν εἶχε ἀρχίσῃ νὰ γίνεταί χρησίμος Ἀφῆκε τὴν ὀριζήνην θέσιν του, καὶ ἐσύρετο μετὰ τὰ γόνατα ἀπὸ τὸ ἐν σημεῖον εἰς τὸ ἄλλο, δόπου ἐχρειάζετο ἡ ἐπικουρία του, καὶ, ἅμα κανεὶς

Ἐκτύπησα ἕναν! νὰ τορ... (Σελ. 121, στ. γ')

ἀπὸ τοὺς ἱππεῖς ἐπρόβαινε πολὺ ἐμπρός, ὁ Ὑδὼν ἐσκόπανε τὸ ἀλογό του· διότι, μὲ τὰ πτώματα τῶν ἀλόγων, ἐγένετο ἀκόμη περισσότερον δύσκολος ἡ εἰσόδος εἰς τὸν στενὸν δρόμον.

Οἱ Ἀγγλοὶ οὐρλιάζαν ἀπὸ τὴν λύσαν των, διότι ἐγνώριζαν, τώρα πλέον, πόσοι περίπου ἦσαν οἱ ἐχθροί, ποὺ τοὺς εἶχαν φράξῃ τὸν δρόμον, καὶ ἡ ἀλαζονεία των ἐπασχε, διότι ἔβλεπαν ὅτι μὲ αὐτὸ τὸ σιγανὸ μακελλεῖο ἐκινδύνευε νὰ δεκατισθῇ ὅλη ἡ φάλαγγ. Ἦτο ἀνάγκη ν' ἀλλάξουν τακτικὴν, νὰ ἐπελάσουν κατὰ μέτωπον, νὰ ἐκδιώκουν τὸ ἐμπόδιον μὲ ὀρμητικὴν ἐφοδὸν· οἱ πρῶτοι βέβαια θὰ ἐχάνοντο τουφεκισμένοι κατὰ στήθα, οἱ ἄλλοι ὅμως θὰ ἐπερνοῦσαν...

Τὸ τετράγωνον ἐσχηματίσθη. Ὅπισω ἀπὸ τὰ φορτηγὰ ἀμάξια τὸ πῦρ εἶχε παύσῃ. Ὁ Γκὺ, ἐννοήσας ὅτι ἡ ἀντίστασις ἦτο ἀνωφελὴς τοῦ λοιποῦ, ἐσκέφθη νὰ φύγῃ μὲ τοὺς συντρόφους του. Ἦσαν ἑκατὸν πιθανότητες νὰ σκοτωθῶν, καὶ μία μόνον νὰ γλυτώσων· εἰς τὸν πόλεμον ὅμως πρέπει πάντοτε νὰ δυσπιστῇ κανεὶς πρὸς τὴν τύχην κατὰ τὰς ὥρας τῆς νίκης, καὶ νὰ τὴν λογαριάξῃ μόνον κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς ἀπελπισίας.

— Στ' ἀλογά σας! διέταξεν ὁ Γκὺ, δίδων τὸ παράδειγμα.

Ὁ Ὑδὼν καὶ ὁ Ἰανὸς τὸν ἐμιμήθησαν, ἀλλὰ τὰ Δίδυμα ἐξηκολούθησαν μίαν ἐργασίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφαίνοντο πολὺ ἀπασχολημένα. Εἶχαν ἀφήσῃ τὰ τουφέκια των, καὶ μ' ἓνα μεγάλο δοχεῖον τὸ καθένα, ἔχυναν ποταμὺν δὲν τὸν πετρέλαιον εἰς ἓνα σωρὸν στολὰς ἀπὸ χαλκί, ποὺ εἶχαν μαζεύσῃ ἐμπρός των. Ὅταν τὰ δοχεῖα ἀδειασαν, ἐπέταξαν ἐπάνω στὰ κάρρα τὰ μουσκευμένα ἐνδύματα.

Ἡ φάλαγγ, συσσωματωμένη εἰς πυκνὸν τετράγωνον, ἔφθανε τώρα μὲ ταχὺν καλπασμόν.

— Ἐμπρός! διέταξεν ὁ Γκὺ...

Τὰ ἀλογα τῶν Ἀγγλῶν εἶχαν ὀρμὴν μὲ ἄλματα, ἀλλὰ ἔξαφνα, ἀπὸ τὰ κάρρα, ὑψώθησαν φλόγες φοβεραί, ποὺ ἔφραζαν τὸν δρόμον μὲ πύρινον παραπέτασμα, ἐμπρός εἰς τὸ ὅποιον τὰ ζῶα, περίτρομα, ἐστάθησαν σοῦζα.

Οἱ Ἀγγλοὶ ἐτραβήχθησαν ὀπίσω. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Χάνς καὶ ἡ Ἐλζα, σκυμμένοι ἐπάνω στὸν λαίμον των ἀλόγων των, εἶχαν ὀρμὴν νὰ φθάσουν τοὺς συντρόφους των.

Οἱ ἐχθροί, μανιώδεις διότι ἔβλεπαν ὅτι τοὺς ἐξέφευγεν ἐκεῖνη ἡ λεία, ἡ εὐκόλος τώρα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἤλπιζαν νὰ πορισθοῦν πληροφορίας διὰ τὴν θέσιν τοῦ Δεβέτ, δὲν ἐστάθησαν νὰ περιμένουν νὰ σβύσουν αἱ φλόγες. Ἐνας-ἓνας, διότι ἡ πυρκαϊὰ ἐφλόγιζεν ἀκόμη τὰ ἀνοίγματα, ὠρμησαν μέσα στὴν φω-

τιά, καὶ ἕνας-ἕνας τὴν διέσχισε μὲ τὴν ταχύτητα τῆς ἀστραπῆς.

Οἱ Μπόερς εἶχαν προπορευθῇ ἀρετὰ· δυστυχῶς ὁ Ὑδὼν, ἱππεὺς χωρὶς πείραν ἀκόμη, ἐκλονίσθη ἀπὸ τὸ ἀλογό του καὶ ἔπεσεν εἰς τὸν δρόμον, ὅπου ἔμεινε παραζαλισμένος. Ὁ Γκὺ καὶ ὁ Ἰανὸς ἐστάθησαν διὰ νὰ τὸν βοηθήσουν, ἀλλὰ ὁ Χάνς τοὺς ἐπρόφθασε τότε.

— Τὸν παίρνω ἐγὼ ἐπάνω μου! ἐφώναξε.

Καὶ ὁ νέος Λακῶς, ἔχων πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν σπουδαιότητα τῆς ἀποστολῆς του, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του λέγων πρὸς τὸν Ἰανόν:

— Ἀς μὴ χωρισθοῦμε. Πρέπει ὁ ἕνας μας τοῦλάχιστον νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ἀποσπασμα τοῦ πατέρα μου, καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ ὅτι πρέπει ν' ἀρχίσῃ ὁ ἴδιος τὴν προσβολήν, διὰ νὰ δώσῃ καιρὸν εἰς τὸν στρατηγὸν μας νὰ ὑποχωρήσῃ κανονικῶς πρὸς τὸ Λάγκχεργ. Νὰ βασίζωμαι σ' ἐσᾶς, ἂν σκοτωθῶ;

— Μάλιστα! ἀπήντησεν ὁ Ἰανός, ὁ ὁποῖος εἶχε εὐγένειαν ψυχῆς πολὺ μεγάλην ὥστε ν' ἀρνηθῇ τὸ καθήκον ἐκεῖνο, τὸ ὅποion τῷ ἐπέβαλλεν ἡ δύναμις τῶν περιστάσεων, ἡ νὰ δείξῃ ἀδιαφορίαν πρὸς τοὺς συντρόφους, μὲ τοὺς ὁποίους, ἐκουσίως αὐτὴν τὴν φορὰν, εἶχε συγκινδυνεύσῃ.

Τὰ δύο Δίδυμα εἶχαν πλησιάσῃ εἰς τὸν Ὑδὼν, ὁ ὁποῖος ἦτο πεσμένος, ἀκίνητος ἀκόμη, εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου. Ὁ Χάνς ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ ἀλογό του κάτω, καὶ ἡ ἀδελφὴ του ἠθέλησε νὰ τὸν μιμηθῇ· ἀλλ' αὐτός, μὲ τὸν τόνον τῆς ὑπεροχῆς, ποὺ ἐλάμβανε πάντοτε ἀπέναντί της εἰς τὰς μεγάλας περιστάσεις, εἶπε:

— Ἀρκεῖ ἓνας καθυστερούμενος· πήγαινε σὺ μαζί μὲ τὸν ὑπαρχηγόν μας.

Ἡ τολμηρὰ ἀμαξονοπούλα ὑπήκουεν εἰς τὸν Χάνς, ὅπως θὰ ὑπήκουεν εἰς τὸν πατέρα της· καὶ ἦτο συγκινητικὴ ἀρετὴ τοῦ παραφόρου χαρακτῆρός της αὐτὸς ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸν δίδυμον ἀδελφόν της, ποὺ τώρα πλέον ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας των.

Ἀπεμακρύνθη λοιπόν, ἐνῶ ὁ Χάνς ἀνεσῆκων τὸν Ὑδὼν εἰς τὴν ἀγκάλην του, καὶ τὸν ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὸ ἰδικό του ἄλογο, διότι τὸ ἄλογο τοῦ μικροῦ Βρετόνου εἶχε φύγῃ μόνον του.

Δὲν ἐπρόφθασεν ὅμως νὰ πηδήσῃ καὶ ὁ ἴδιος εἰς τὰ καπούλια· πολλοὶ ἀντήχουν πυροβολισμοί, καὶ δὲν ἐπληρώθησαν μὲν τὰ παιδιὰ, ἀλλὰ τὸ ἄλογο δυστυχῶς ἔπεσε νεκρόν.

Ὁ Χάνς δὲν ἠθέλησε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν φίλον του· τὸν ἐσῆκωσε στὰ χέρια κ' ἐδοκίμασε νὰ φύγῃ μαζί του, ἀλλ' ἦτο πολὺ ἀργά· οἱ Ἀγγλοὶ εἶχαν καταφθάσῃ. Τοὺς ἐκύκλωσαν, χωρὶς νὰ χρειασθῇ νὰ πυροβολήσουν καὶ δευτέραν

φορὰν ἐναντίον τῶν ἀνδρείων παιδιῶν, τῶν ὁποίων ἐθαύμαζαν τὸ ἀτρόμητον θάρρος· καὶ ἠρξέσθησαν νὰ τ' ἀφοπλίσουν μόνον.

Ὁ Ὑδὼν εἶχε συνέλθῃ· ἔστρεψε πρὸς τὸν νέον Ρίσσιχ βλέμμα θλίβερόν, γεμάτον ἀπὸ ὀδύνην, τὸ ὅποιον ἔλεγεν ὀλοφάνερα:

— Πόσον λυποῦμαι, ποῦ ἔγινε αἴτιος νὰ σὲ πιάσουν!

Ἄλλ' ὁ Χάνς τοῦ εἶπε:

— Μὴν ἀνησυχῇς· ὁ Θεὸς εἶνε μαζί μας.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἀγγλοῦ ἱλάρχου, δύο στρατιῶται ἔβαλαν τοὺς αἰχμαλώτους ἐμπρός των, ἐπάνω εἰς τὸν τράχηλον τῶν ἀλόγων των. Οἱ ἀξιωματικοὶ συνεσκέφθησαν ὀλίγον, καὶ ἔπειτα ὁ ἱλάρχος, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Χάνς, ἠρώτησε:

— Ἦσουν καὶ σὺ μὲ τὸ σῶμα τοῦ Δεβέτ;

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

— Τότε, θὰ ξεύρης τί δρόμον ἐπῆρες;

— Μάλιστα.

— Τὸν δρόμον τοῦ Λάγκχεργ;

— Ἀπὸ πότε, ἀπήντησεν ἀγέροχος ὁ Χάνς, οἱ Μπόερς εἶνε ἐπιπορευόμενοι νὰ πληροφοροῦν τοὺς ἐχθροὺς διὰ τὰς κινήσεις τῶν ἰδικῶν των;

— Πρόσεξε, πετεινάρι μου, διότι ἡμπορεῖ νὰ πληρώσῃς ἀκριβὰ τὴν αὐθάδειάν σου!

Ὁ Χάνς δὲν κατεδέχθη ν' ἀπαντήσῃ, καὶ ὁ ἀξιωματικὸς ἐγύρισε πρὸς τὸν Ὑδὼν.

— Κύτταξε νὰ εἶσαι ἐὼς σαφέστερος εἰς τὰς ἀπαντήσεις σου· εἰδεμὴ θὰ τουφεκισθῇτε καὶ οἱ δύο, σὰν σκυλιά!

— Ὡ! εἶπεν ὁ Ὑδὼν· αὐτὸ δὲν μᾶς τρομάζει. Εἴμαστε ἀρετὰ μεγάλοι πιά, ὥστε νὰ πολεμοῦμε κ' ἐμεῖς στὴν μάχην, καὶ ἐπομένως ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ θεωρηθῶμεν ὡς στρατιωτικοὶ αἰχμαλῶται. Ἄν μᾶς τουφεκίσετε, ὁ θάνατός μας δὲν θὰ σᾶς ὠφελήσῃ, χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν ὅτι οὔτε τιμὴν δὲν θὰ σᾶς κάμῃ... Θέλετε πληροφορίας; Μάθετε λοιπόν ὅτι ὁ στρατηγὸς Δεβέτ, μὲ 1,500 ἄνδρας καὶ 200 αἰχμαλώτους, ἐπέρασεν ἀπὸ αὐτὸν ἐδῶ τὸν δρόμον, μὴν ἐλπίζετε ὅμως πῶς θὰ τὸν φθάσετε, διότι ἀπὸ τότε εἶνε πέντε ὥρες κ' ἐπάνω...

Ὁ Ὑδὼν ἔλεγε ψεύματα. Ὁ νικητῆς τῆς Τεφοντάιν δὲν εἶχεν ἀκολουθήσῃ ἐκεῖνον τὸν δρόμον, ὁ ὁποῖος ἦτο παραπολὺ κοντὰ πρὸς τὸν σιδηρόδρομον· δὲν εἶχε μάλιστα οὔτε τριῶν ὥρων προπορείαν, καὶ ἦτο ἀνεπαρκὲς αὐτὸ τὸ διάστημα, ἐξ αἰτίας τῆς ἀναγκαστικῆς βραδύτητος, μὲ τὴν ὁποίαν ἐκινεῖτο ἡ ἐφοδιοπομπεία.

Τὰ ψεύδη ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα κατεδίκαζε τὸ αὐστηρὸν βλέμμα τοῦ Χάνς, δὲν ἦσαν προωρισμένα νὰ ὠφελήσουν πολὺ τὸν μπουρξὸν σῶμα. Ἀφοῦ ἔκαμνε γύρον δύο χιλιόμετρων, ὁ δρόμος ἠνέμετο μὲ τὸν δρόμον τοῦ Λάγκχεργ· ἡ πονηρία τοῦ μικροῦ Βρετόνου δὲν εἶχε φέρῃ παρὰ μόνον ὀλίγων λεπτῶν ἀργοπορίαν· ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ ὀλίγα λεπτά, προστιθέμενα εἰς τὴν χρονοτριβήν, ποῦ ἔγινεν ἐμπρός εἰς τὸ ὁδοφράγμα, ἤῤαλλον τὰς πιθανότητας ὅτι ὁ Δεβέτ θὰ ἐσώζε τὴν λείαν του.

Ἀμα εἶδαν ὅτι τοὺς εἶχαν περιγελάσῃ, οἱ ἀξιωματικοὶ ἐφύραζαν ἀπὸ τὸν θυμὸν, καὶ ἔπειτα, χωρὶς οὔτε στιγμὴν νὰ χάσῃ, ἡ φάλαγγ ὠρμησεν ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν Μπόερς. Διὰ μισὴν ὥραν ἀκόμη, ἡ καταδίωξις ἐξηκολούθησε χωρὶς ἐμπόδιον, καὶ μόνον εἰς τὰ δύσβατα μέρη ἐδράμουν ἐνίοτε· ἀλλὰ οἱ Ἀγγλοὶ ἐπέρασαν ἐπάνω ἀπὸ τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀναγκασθῇ ὁ Δεβέτ νὰ παρακάμψῃ ἐπιστρέφων ἐπὶ τὰ ἴχνη του ὡς τὴν Βηθλεέμ, καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐκέρδισαν τὸν χαμένον καιρὸν των.

Ὁ Χάνς, μὲ τὴν ψυχὴν του βασανιζομένη ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν, ἐξήταζε τὸν ὁρίζοντα, μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως ἀνακαλύψῃ κανὲν μπουρξὸν ἀποσπασμα, τὸ ὅποιον νὰ εἶχε στήσῃ ἐνέδραν καὶ, μὲ τεχνικὴν ἐπίθεσιν, νὰ ἐσχεδιάζε νὰ σταματήσῃ πάλιν τὴν πορείαν τῶν Ἀγγλῶν. Ἀλλὰ ὁ ἀπέραντος πρᾶσιμος κάμπος ἔμενεν ἔρημος, ἂν καὶ κάπου-κάπου ἐκυρτώνετο μὲ τὰ κόμπε ἐκεῖνα, τὰ κατὰλληλα διὰ τὰς ἐνέδρας τῶν Μπόερς. Μόνον μία καυμένη ἀγροικία ἐστήλωνεν ἐπάνω εἰς τὸν δρόμον τοὺς μαύρους τοίχους της, ποῦ ἦσαν γεμάτοι μὲ ρήγματα.

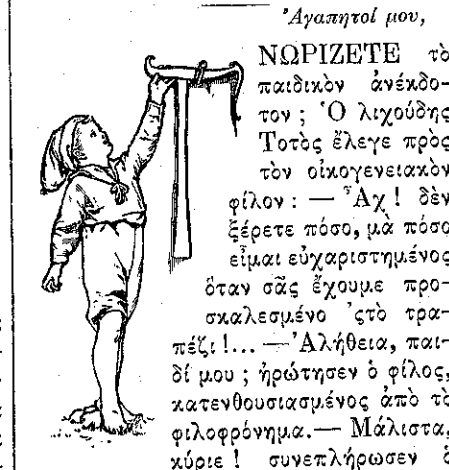
Πρὶν οἱ Ἀγγλοὶ, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦσαν προικισμένοι μὲ τόσον καλὴν ὄρασιν, ὅσον οἱ κάτοικοι τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, οἱ συνηθισμένοι μὲ τὰ ἀπέραντα τοῦ Κάμπου διαστήματα, προσθάσουν νὰ ἰδοῦν τίποτε τὸ ἀσυνήθιστον, τὰ ἐρείπια ἐκεῖνα, τὰ ἔρημα κατὰ τὸ φαινόμενον, εἴλκυσαν τὴν προσοχὴν τοῦ Χάνς.

Τὴν ὁδοντὴν ἐκφρασὴν τοῦ προσώπου του διεδέχθη τότε ἡ λάμψις τῆς ἐλπίδος· ὑπεκρίθη ὅμως ὅτι ἔβλεπε κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός, ὥς ὅπου οἱ Ἀγγλοὶ τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπήγγιζαν νὰ περάσουν κοντὰ ἀπὸ τὴν ἀγροικίαν, ἔγιναν δεκτοὶ μὲ ζωηρὸν τουφεκοβόλισμόν ἀπὸ τὰ ρήγματα τῶν τοίχων, ποῦ ἦσαν σὰν πολέμισταροι προμαχόνων. Ἐκεῖ μέσα εἶχε καταφύγη καὶ ὀχυρωθῇ τὸ ἀποσπασμα τοῦ Λακῶς, διὰ νὰ συγκατῆσθαι ἐκεῖ τὸν ἐχθρόν, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ Δεβέτ εὐρίσκετο μέσα εἰς τὴν ἀγροικίαν.

Ὁ ἀπρόοπτος ἐκεῖνος τουφεκοβόλισμός ἔκαμε τοὺς Ἀγγλοὺς νὰ ὑποχωρήσουν. (Ἐπεται συνέχεια)

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΒΑΣΙΛΙΚΑΙ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

Τοτός· φαντασθῇτε ὅτι ἡ μαμμὰ κάμνει τότε τὰ καλλίτερα γλυκίσματα!...

Νομίζω ὅτι καὶ ἡμεῖς οἱ Ἀθηναῖοι ἠμπορούσαμεν νὰ εἰπώμεν, μὲ τὴν ἰδίαν εἰλικρίνειαν, πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς Ἰταλίας, ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ: — «Μεγαλειότατε, δὲν ξέρετε πόσον εἴμεθα εὐχαριστήμενοι, ποῦ θὰ σᾶς φιλοξενήσωμεν ὀλίγας ἡμέρας!... Φαντασθῇτε ὅτι πρὸς χάριν σας ἡ πόλις μας καθαρίζεται καὶ ἐξωραίζεται. Πρὸς χάριν σας θὰ κάμωμεν ἐορτάς, ἀγῶνας, φωταφίας, καὶ μαζί σας θὰ πολαύσωμεν καὶ ἡμεῖς ὅλ' αὐτὰ τὰ ὠρατὰ πράγματα. Θὰ μᾶς χρησιμεύσετε ὡς ἀφορμὴ διὰ τρεχάματα, θεάματα καὶ διασκέδασεις, ποῦ μᾶς τρελλαινούν. Πρῶτα-πρῶτα θὰ τρέξωμεν νὰ σᾶς ὑποδεχθῶμεν ἀπὸ τὸν σταθμὸν τῆς Ὀμονοίας ὥς τὰ Ἀνάκτορα. Ἐπειτα θὰ ὑπάγωμεν μαζί σας εἰς τὸ Στάδιον, ὅπου θὰ γίνον ὀλίγοι Ἀγῶνες καὶ πολλὴ σχολικὴ γυμναστικὴ. Ἐπειτα θὰ παρακολουθῶμεν τὴν πρὸς τιμὴν σας λαμπαδηφορίαν καὶ θὰ θαυμάσωμεν τὴν Ἀκρόπολιν φωταγωγημένην. Θὰ σᾶς συνοδεύσωμεν πιστῶς παντοῦ ὅπου θὰ ὑπάγετε, θὰ διασκεδάσωμεν μὲ τὰς παρατάξεις καὶ τὰς πομπάς, καὶ θὰ σᾶς ζητωκραύασωμεν ἐνθουσιωδῶς. Τέλος θὰ σᾶς προπέμψωμεν εἰς τὸν Πειραιᾶ, τὴν ἡμέραν ποῦ θὰ μᾶς φύγετε, καὶ μὲ ὅλην μας τὴν λύπην διὰ τὸν χωρισμόν, θὰ ἐντροφίσωμεν εἰς τὸ θέαμα τῆς ὠραίας ἐορτῆς τοῦ λιμένος. Πρέπει νὰ ξεύρετε, Μεγαλειότατε, ὅτι εἰς τὴν πόλιν μας αἱ διασκέδασεις δὲν εἶνε οὔτε πολὺ ζωηραί, οὔτε πολὺ συχναί. Σπανίως μᾶς δίδεται ἀφορμὴ νὰ κουννηθοῦμε. Μᾶς εὐεργετεῖτε λοιπόν μετὰ τὴν ἐπίσκεψίν σας, ἐπειδὴ μᾶς δίδετε τὴν πολὺτιμον αὐτὴν ἀφορμὴν. Σᾶς εὐγνωμονοῦμεν, Μεγαλειότατε! Καλῶς νὰ ἔλθετε μὲ τὴν θαλαμηγόν σας Τριώνκριαν καὶ τὴν μοῖραν τοῦ στόλου, ποῦ

θὰ τὴν συνοδεύσῃ. Σᾶς περιμένομεν μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας!»

Αὐτὰ θὰ ἐλέγαμεν, μὲ τὴν παιδικὴν εἰλικρίνειαν τοῦ Τοτοῦ, εἰς τὸν ὑψηλόν μας ἐπισκέπτην, ὁ ὁποῖος, σημειώσατε, εἶνε μᾶλλον κοντός, καὶ ἴσως ὁ κοντότερος τῶν Βασιλέων... Ἀλλὰ μόνον κατὰ τὸ ἀνάστημα, κατὰ τὸ σῶμα. Διότι κατὰ τὴν ψυχὴν, κατὰ τὴν διάνοιαν, κατὰ τὸν χαρακτῆρα, κατὰ τὴν φιλοπατρίαν, ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ ὁ Β' εἶνε ἀπὸ τοὺς μεγαλητέρους Βασιλεῖς! Καὶ ἂν συλλογισθῶμεν ὅτι βασιλεύει εἰς χώραν, μὲ τὴν ὁποίαν μᾶς συνδέουν προαιώνιοι δεσμοί, εἰς ἔθνος ἔχον ἐνδοξον παρελθόν καὶ μεγάλας ἱστορικὰς παραδόσεις, ὅπως τὸ ἰδικόν μας, θὰ ἴδωμεν ὅτι ἡ ἐπίσκεψίς του δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐνδιαφέρῃ ἀπλῶς ὡς ἀφορμὴ διασκέδασεως. Ἐπιτέλους δὲν πρέπει νὰ εἴμεθα πάντοτε Τοτοί!.. Καλὰ καὶ τὰ γλυκίσματα—καλὰ καὶ τὰ θεάματα· ἀλλὰ καὶ ἡ εὐχαρίστησις ὅτι φιλοξενούμεν ἓνα Βασιλέα ἀδελφοῦ ἔθνους, εἶνε πάντοτε εὐχαρίστησις... Καὶ ἡ ἰδέα ἀκόμη ἐπὶ ἐπικοινωνοῦν αἱ δύο μεγάλαι καὶ ἀθάνατοι πόλεις τοῦ κόσμου, ὅτι ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης ἔρχεται πρὸς τὸν Βασιλέα τῶν Ἀθηνῶν, εἶνε ἰκανὴ νὰ μᾶς συγκινήσῃ καὶ νὰ μᾶς ἐνθουσιάσῃ. Εἶνε πραγματικῶς κάτι ὠραῖον καὶ ἐξεγείρει τὰς ἱερωτέρας ἀναμνήσεις. Ὅταν ὁ Παρθενὼν φωταγωγῇ πρὸς τιμὴν τοῦ Καπιτωλίου, ὁ κόσμος πρέπει νὰ ἵσταται πρὸ τοῦ θεάματος ἐκπληκτός!

Καὶ τοῦτο θὰ εἶνε μία ἀνταπόδοσις. Διότι πρὸ ὀλίγου ἀκόμη τὸ Καπιτώλιον ἐφωταγωγῇ πρὸς τιμὴν τοῦ Παρθενῶνος. Θὰ ἠκούσατε μὲ πόσον ἐνθουσιασμόν, μὲ πόσας ἐνδείξεις ἀγάπης πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ὁ ἰταλικὸς λαὸς ὑπεδέχθη τὸν Βασιλέα Γεώργιον, ἐπισκεφθέντα εἰς τὴν Ρώμην τὸν Βασιλέα Βίκτωρα Ἐμμανουήλ. Ὁ ἰταλικὸς λαὸς δὲν ἔβλεπε τότε ἀπλῶς ἓνα Βασιλέα ἐπισκεπτόμενον τὸν Βασιλέα του. Ἐβλεπε τὸν ἐστεμμένον ἀντιπρόσωπον τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον ὀλόκληρος ἱστορία τὸν συνδέει. Ἡ ἐνδοξότερα ἱστορία τοῦ κόσμου! Ἱστορία, ὁμοίαν τῆς ὁποίας κανεὶς ἄλλος λαὸς, ἐκτὸς τοῦ ἐλληνικοῦ καὶ τοῦ ἰταλικοῦ, δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ...

Τὰς ἀναμνήσεις τῆς ἱστορίας ταύτης ἀνακαλεῖ καὶ πάλιν ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐπισκέψεως ὑπὸ τοῦ Βικτωρος Ἐμμανουήλ. Διὰ τοῦτο ὁ ἐστεμμένος ἀντιπρόσωπος τοῦ ἰταλικοῦ λαοῦ θὰ γίνῃ δεκτὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ ὅσον ἐνθουσιασμόν δὲν ἔγινε ποτὲ κανεὶς ἄλλος ἐπισκέπτης. Ἡ Ρώμη ἔρχεται εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ τὸ Καπιτώλιον ἀνταλλάσσει ἀσπασμόν μὲ τὸν Παρθενῶνα! Εἶνε ὠραῖον!

Σᾶς ἀσπάζομαι
ΦΑΙΔΡΟΝ

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΑΜΠΟΥΛΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ

ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'.

Δεμένος χερσὶ πόδα εἰς τὸν χονδρὸν στύλον τῆς παράγκας ὅπου γίνονται αἱ παλάβρες, ὁ καϊμένος ὁ Ὀταμπῆς, μισοπεθαμένος ἀπὸ τὴν τρομάρα του, ἐκύτταξε τὴν ἐτοιμασίαν ποὺ ἔκαμνε ὁ Μεγάλος Δῆμιος καὶ οἱ βοηθοὶ του.

Κανέναν ἀπὸ τοὺς καλοὺς φίλους του, κανέναν ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ τὸν ἐκαμάρωναν πρὸ δλίγου, ἔταν τὸν ἔδλεπαν νὰ κάμνη τὸν μηχανικὸν εἰς τὸ αὐτοκίνητον, δὲν ἐγύριζε τώρα νὰ κυττάξῃ καὶ νὰ συμπονέσῃ τὸν καϊμένον τὸν Ὀταμπῆ. Ὅλοι εἶχαν γίνῃ δυὸ κουδάρια ἔμπρὸς στὸν Καραμπάμπούλα, — καὶ ποῖος νὰ τὸν καθαρίσῃ πιά, καὶ ποῖος νὰ τοῦ βγάλῃ τὰ ἄχυρα ἀπὸ τοὺς φραμπαλάδες του, καὶ τὴν σκόνῃ ἀπὸ φράκο του!

Ὁ Κίχ-κίχ-λαιμὸς ἐγύριζε αὐτὴν τὴν στιγμὴν τρεχάτος ἀπὸ τὸ δάσος, ὅπου εἶχε πάγῃ μαζί με τοὺς δύο βοηθούς του, — δύο ἀραπάδες με κάτι χέρια σὰν κούτσουρα, — καὶ εἶχε κόψῃ δύο

«Εγύρισε ἄγριος σὰν λεοντάρη...» (Σελ. 124.)

βέργες, μακρυὰς καὶ γερὰς καὶ λιγυρῆς, — βέργες γιὰ τὴν πλάτη τοῦ καϊμένου τοῦ Ὀταμπῆ.

Οἱ δύο βοηθοὶ ἐστάθηκαν, ὁ ἓνας δεξιὰ καὶ ὁ ἄλλος ἀριστερὰ, ἐσήκωσαν ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα τὰς φοδερὰς καὶ τρομερὰς βέργες, ἐπερίμεναν τὸ πρόσταγμα.

— Εἰς ἔργον! ἐπρόσταξεν ὁ Καραμπάμπούλας.

Ὁ Κίχ-κίχ-λαιμὸς ἄρχισε νὰ μετρά: — Ἐνα!

Καὶ ὁ Ὀταμπῆς ἐφοῦσκωσε τὴν ράχι του, σὰν γάτος.

— Δύο!

Καὶ ὁ Ὀταμπῆς ἐκλείσε τὰ μάτια του, κ' ἔκαμε ἀπὸ μέσα του μιὰ δέησι στὴν Ἀτουπίκα...

Καί... τὴν στιγμὴν, ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀντηχήσῃ τὸ φοδερὸν «τρία!» — ἓνας μαυρὸς λοχίας τοῦ στρατοῦ τοῦ Κύριου Διακετῆ διέσχισε τὸ πλῆθος: — Κάνετε παράμερα, παληαραπάδες!

Ὁ λοχίας ἦλθε κοντά, ἐσήκωσε τὸ χέρι του, κ' ἐχτύπησε... μάλιστα! ἐτόλμησε νὰ χτυπήσῃ μιὰ στὴν πλάτη τοῦ Καραμπάμπούλα, ὁ ὅποιος ἐγύρισε ἄγριος σὰν λεοντάρη, κ' ἐγίνε ἡμερὸς σὰν ἀρνάκι, ἅμα εἶδε τὴν στρατιωτικὴν στολήν.

— Αἰ, γέρο-οὐραγκοτάγκο! στείλῃς ἐσὺ, πολλοὶ πολλοὶ ἀνθρώποι... Κύριο Διακετῆ, ἔπεσε κ' ἔσπασε μοῦτρα τοῦ με τοκίνητο...

(Ἐπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΜΑΥΡΙΣΜΕΝΑ ΔΑΚΤΥΛΑ

Ἦτο χειμῶνας, καὶ ἡ Ἑλλῆ με τὴν μητέρα τῆς ἐκάθηντο κοντὰ στὴ φωτιά ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

Ἡ Ἑλλῆ εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητέρας τῆς διὰ νὰ κάμουν «καμμιά κουβεντούλα», πρὶν πάγῃ νὰ κοιμηθῇ. Καὶ εἶχε σκαρφαλώσῃ ἐπάνω στὸ κρεβάτι τῆς μητέρας τῆς, σὰν νὰ ἦτο ἐτοιμη «γιὰ πολλὴ καὶ μεγάλη κουβέντα».

— Τί ώραῖα, ποῦ εἶνε ἐδῶ! Μ' ἀρέσει παραπολύ αὐτὴ ἡ τελευταία μισὴ ὥρα. Μοῦ φαίνεται ἡ ὥραιότερη ὥρα ἀπ' ὅλη τὴν ἡμέρα! — εἶπεν ἐνθουσιασμένη.

Ἡ μητέρα τῆς ἐχαμογέλασε. Ἐμεινεν ὀλίγας στιγμὰς συλλογισμένη, ἐνῶ ἐκύτταξε τὴν φλόγα ποὺ ἔλαμπε στὸ τζάκι. Καὶ ἔπειτα εἶπε:

— Ἑλλῆ, ἔχω κάτι νὰ σοῦ πῶ. Καὶ γι' αὐτὸ εἶμαι εὐχαριστημένη ποὺ ἦλθες ἐδῶ λίγο ἐνωρίτερα ἀπόψε. Εἶδα ὅτι ἔχεις πιάσῃ σχέσεις με τὴν Ἄννα, τὴν κόρη τῆς

νεάς μας γειτόνισσας, ποὺ ἦλθε κ' ἐκάθισε στὸ ἀντικρινὸ σπῆτι.

— Ναί, μητέρα! εἶνε τόσο θαρρετό, τόσο ἀστεῖο κορίτσι!

— Ἐν πρώτοις εἶνε μεγαλειτερὴ σου στὰ χρόνια, Ἑλλῆ. Καὶ ἔπειτα, εἶδες ὅτι εἶνε θαρρετό καὶ ἀστεῖο κορίτσι, ὅπως εἶπες. Γνωρίζεις ὅμως ἂν εἶνε καὶ πραγματικῶς καλὸ κορίτσι;

Ἡ Ἑλλῆ δὲν ἤξευρε τί ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἐγὼ φοβοῦμαι ὅτι δὲν εἶνε, ἐξήκολούθησεν ἡ μητέρα. Κ' ἐμένα μ' ἀ-

ρέσουν τὰ γελαστὰ πρόσωπα, μ' ἀρέσουν τὰ γέλια καὶ τὰ ἀστεῖα! ἐννοεῖται! τ' ἄθῶα καὶ ἀπονήρευτα ἀστεῖα. Ἐγὼ ὅμως λόγους νὰ φοβοῦμαι ὅτι ἡ Ἄννα δὲν εἶνε ἀπονήρευτη. Καὶ δι' αὐτὸ πολὺ ἤθελα νὰ εἶχες καμμιάν ἄλλην φίλην...

— Ὡ! μητέρα, ἐμένα μ' ἀρέσει τόσο πολὺ ἐκεῖνο τὸ κορίτσι. Καὶ ἐκτὸς τούτου, εἶμαι βεβαία ὅτι ποτὲ δὲν θὰ με βλάψῃ ἐμένα!

Ἡ μητέρα τῆς δὲν ἀπήντησεν. Ἐσκυφεν, ἐπῆρε τὴν τοιμπίδα κ' ἐπίασε ἓνα σθυσμένο κάρβουνο ἀπὸ τὸ τζάκι.

— Ἀνοίξε τὸ χέρι σου, Ἑλλῆ, εἶπε.

Ἡ Ἑλλῆ ἐκύτταξε με ἀπορίαν τὴν μητέρα τῆς.

— Γιατί, μητέρα; θὰ καὶ...

— Δὲν πιστεύω νὰ καὶς. Εἶνε ἐντελὸς σθυστὸ καὶ κρύο.

Ἡ Ἑλλῆ ἄπλωσε τὰ δάκτυλά τῆς νὰ πιάσῃ τὸ κάρβουνο, ἀλλὰ ἀμέσως ἐτράβηξε ὀπίσω τὸ χέρι τῆς, διότι τὰ δάκτυλά τῆς ἐμαύρισαν κ' ἐλέγχεσαν, καὶ ἡ Ἑλλῆ ἦτο πάντοτε πολὺ προσεκτικὴ εἰς τὰ ζητήματα τῆς καθαριότητος.

Ἡ μητέρα τῆς ἐπέταξε τὸ κάρβουνο στὸ τζάκι, καὶ ἄφησε κάτω τὴν τοιμπίδα.

— Καλέ, μητέρα, τί ἀστεῖα εἶν' αὐτὰ ἀπόψε; — εἶπεν ἡ Ἑλλῆ, ἐνῶ ἐκύτταξε με ἀηδία τὰ μαυρισμένα δάκτυλά τῆς.

— Δὲν εἶνε ἀστεῖα, εἶνε μάθημα πειραματικῆς... ἡθικῆς, κόρη μου, ἀπῆντησε με ὀλὴν τὴν σοβαρότητά τῆς ἡ μητέρα. Τὰ κάρβουνα, καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν καῖνε, μαυρίζουν τὰ δάκτυλα. Ἔτσι ὑπάρχουν καὶ φίλια, τὰς ὁποίας δὲν ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῇ ὅτι εἶνε κακαὶ καὶ βλαβεραὶ, ἀλλὰ αἱ ὁποῖαι ἔχουν κάποιαν σκοτεινὴν σκιά. Καὶ φοβοῦμαι ὅτι αὐτοῦ τοῦ εἶδους εἶνε ἡ φίλια σου με τὴν Ἄννα. Βεβαίως, δὲν υποθέτω νὰ εἶνε ἐντελὸς κακὸ κορίτσι, φοβοῦμαι ὅμως ὅτι, με τὴν φιλίαν τῆς, ἡ Ἑλλῆ μου σιγὰ-σιγὰ θὰ καταντήσῃ νὰ μὴ εἶνε πλέον τόσο καλὸ κορίτσι, ὅσον εἶνε τώρα... τέλος πάντων, ὅτι θ' ἀρχίσῃ νὰ μὴ σιχαίνεται τόσο πολὺ τὰ μαυρισμένα δάκτυλα!

Τὰ ἔλεγε, καὶ δύο δάκρυα ἦσαν ἐτοιμα νὰ κυλίσουν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς μητέρας...

Ἡ Ἑλλῆ ἐκάθισε συλλογισμένη ὀλίγας στιγμὰς ἔπειτα ἔπεσε, γεμάτη στοργήν, εἰς τὴν ἀγκαλιά τῆς μητέρας τῆς, τὴν ἐφίλησε, καὶ τῆς ἐκρυφοψιθύρισε γλυκά:

— Ἐννοιά σου, μητερούλά μου, καὶ θ' ἀκούσω τὴν συμβουλὴ σου. Γνωρίζω πῶς ὅτι μοῦ εἶπες, τὸ εἶπες γιὰ τὸ καλὸ μου. Θὰ γίνῃ τὸ θελημά σου, διότι γνωρίζω ὅτι αὐτὸ εἶνε σωστὸ...

— Ἐννοιά σου, μητερούλά μου, καὶ θ' ἀκούσω τὴν συμβουλὴ σου. Γνωρίζω πῶς ὅτι μοῦ εἶπες, τὸ εἶπες γιὰ τὸ καλὸ μου. Θὰ γίνῃ τὸ θελημά σου, διότι γνωρίζω ὅτι αὐτὸ εἶνε σωστὸ...

— Ἐννοιά σου, μητερούλά μου, καὶ θ' ἀκούσω τὴν συμβουλὴ σου. Γνωρίζω πῶς ὅτι μοῦ εἶπες, τὸ εἶπες γιὰ τὸ καλὸ μου. Θὰ γίνῃ τὸ θελημά σου, διότι γνωρίζω ὅτι αὐτὸ εἶνε σωστὸ...

— Ἐννοιά σου, μητερούλά μου, καὶ θ' ἀκούσω τὴν συμβουλὴ σου. Γνωρίζω πῶς ὅτι μοῦ εἶπες, τὸ εἶπες γιὰ τὸ καλὸ μου. Θὰ γίνῃ τὸ θελημά σου, διότι γνωρίζω ὅτι αὐτὸ εἶνε σωστὸ...

— Ἐννοιά σου, μητερούλά μου, καὶ θ' ἀκούσω τὴν συμβουλὴ σου. Γνωρίζω πῶς ὅτι μοῦ εἶπες, τὸ εἶπες γιὰ τὸ καλὸ μου. Θὰ γίνῃ τὸ θελημά σου, διότι γνωρίζω ὅτι αὐτὸ εἶνε σωστὸ...

— Ἐννοιά σου, μητερούλά μου, καὶ θ' ἀκούσω τὴν συμβουλὴ σου. Γνωρίζω πῶς ὅτι μοῦ εἶπες, τὸ εἶπες γιὰ τὸ καλὸ μου. Θὰ γίνῃ τὸ θελημά σου, διότι γνωρίζω ὅτι αὐτὸ εἶνε σωστὸ...

— Ἐννοιά σου, μητερούλά μου, καὶ θ' ἀκούσω τὴν συμβουλὴ σου. Γνωρίζω πῶς ὅτι μοῦ εἶπες, τὸ εἶπες γιὰ τὸ καλὸ μου. Θὰ γίνῃ τὸ θελημά σου, διότι γνωρίζω ὅτι αὐτὸ εἶνε σωστὸ...

— Ἐννοιά σου, μητερούλά μου, καὶ θ' ἀκούσω τὴν συμβουλὴ σου. Γνωρίζω πῶς ὅτι μοῦ εἶπες, τὸ εἶπες γιὰ τὸ καλὸ μου. Θὰ γίνῃ τὸ θελημά σου, διότι γνωρίζω ὅτι αὐτὸ εἶνε σωστὸ...

— Ἐννοιά σου, μητερούλά μου, καὶ θ' ἀκούσω τὴν συμβουλὴ σου. Γνωρίζω πῶς ὅτι μοῦ εἶπες, τὸ εἶπες γιὰ τὸ καλὸ μου. Θὰ γίνῃ τὸ θελημά σου, διότι γνωρίζω ὅτι αὐτὸ εἶνε σωστὸ...

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΜΙΛΕ ΡΕΧ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

Τότε, μ' ὅλους τοὺς φοβεροὺς πόνους, ποῦ τοῦ ἔκαμνε τὸ πόδι του, ὁ ἐφηβὸς ἀνεσήκωσε τὴν ἐξαδέλφη του καὶ τὴν ἔβαλεν ἐπάνω στὸ μηχανικὸν ἀμαξάκι, τὸ ὅποῖον ἐπῆγε κ' ἔφερε κοντά. Ἐπειτα ἐκάθισε καὶ αὐτὸς δίπλα τῆς καὶ ἤρχισε νὰ κινή τὸ μηχανήμα του με ὁσὴν ταχύτητα ἐπέτρεπε τὸ διπλὸ φορτίον του.

Ἦτο ἀνάγκη νὰ φθάσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερα εἰς τὴν κατοικίαν, διὰ νὰ ἐλαφρώσῃ τὴν μισοπνιγμένην Ἀνδρέαν ἀπὸ τὰ βρεγμένα τῆς ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα εἶχαν κολλήσῃ εἰς τὸ σῶμά τῆς καὶ ἦτο κίνδυνος μήπως τῆς φέρουν κανένα ἐπικίνδυνον κρυολόγημα. Ἦτο δὲ ἐπίσης μεγάλη ἀνάγκη νὰ μὴ τύχῃ καὶ τὸ μάθη ὁ κ. Δεδοῦς, διότι, με τὴν ἀδυναμίαν ποῦ εἶχε, πᾶσα σφοδρὰ συγκίνησις δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ φέρῃ χειροτέρευσις εἰς τὴν ἀσθενείαν του, ἢ νὰ ἐπιβραδύνῃ ὅπωςδήποτε τὴν θεραπείαν του. Ἀλλὰ πῶς νὰ κατορθωθῇ ὥστε νὰ μὴ τὸ μάθῃ; Δὲν ἦτο φόβος, μόλις ἔδλεπαν τὴν μικρὴν κυρίαν των, νὰ φθάσῃ λιποθυμισμένη καὶ μουσκευμένη ἀπὸ τὰ νερά, μήπως βάλουν τὰς φωνὰς ἀμέσως οἱ ὑπηρεταὶ εἰς ὅλον τὸν πύργον, καί, με ἄκαιρον ζήλον, τρέξουν καὶ εἰδοποιήσουν τὸν πατέρα τῆς;...

Καθ' ὅδον ὁ Ἄνδης, ἐνῶ ἐδούλευε με τὰ χέρια του τὸ μηχανήμα τοῦ ἀμαξίου, ἐσυλλογίζετο πῶς νὰ εὕρῃ μέσον νὰ λύσῃ ἐκείνην τὴν δυσκολίαν. Εἶχε φθάσῃ κ' ὅλας εἰς τὸ σημεῖον ὅπου ἡ μεγάλη δενδροστοιχία τοῦ κτήματος ἤνοιγε πρὸς τὸν ἀνθόκηπον, ὅταν εἶδε ἀπὸ μακρὰν τὴν Ἀγγέλω, τὴν καμαριέραν, ἡ ὁποία ἐκουβέντιαζε κ' ἐγελοῦσε με τὸν ἀμαξῖον, ἔμπροσς εἰς τὴν θύραν.

Τὴν ἐφώναξε, καὶ με τὸ χέρι τῆς ἔκαμε νεῦμα νὰ πλησιάσῃ.

Ἡ ὑπηρετρία ἔτρεξεν ἀμέσως. Ἀμα εἶδε τὴν Ἀνδρέαν, ἡ ὁποία, με τὰ βρεγμένα τῆς φορέματα καὶ τὰ μαλλιά τῆς ποῦ ἔσταζαν νερό, ἦτο ἐξηπλωμένη ἀναίσθητος μέσα στὸ ἀμαξάκι, ἐσήκωσεν ὑψηλὰ τὰ χέρια τῆς καὶ ἤνοιξε τὸ στῆμα διὰ ν' ἀρχίσῃ τοὺς θρήνους καὶ τοὺς κοπιτοῦς ἀλλὰ με μίαν χειρονομίαν, προστακτικὴν καὶ παρακλητικὴν συνάμα, ὁ Ἄνδης συνεκράτησε τὴν ἐκρηκτικὴν τῆς λύπης καὶ τῆς τρομάρας τῆς.

— Οὔτε φωνήν, οὔτε λέξιν, Ἀγγέλω! τῆς εἶπεν ἀπότομα. Ἡ δεσποινὶς ἔπεσε στὴν λίμνη, δὲν ἔμεινεν ὅμως πολλὴν ὥραν βυθισμένη στὸ νερό ὥστε νὰ κινδυνέσῃ ἡ ζωὴ τῆς. Ἀναπνέει... πολὺ ἀδύνατα, ἀναπνέει ὅμως. Νά! κύτταξε...

— Ὡ! Χριστέ μου! ἐδέγγησεν ἡ ὑπηρετρία, ἐνῶ ἔσκυβεν ἐπάνω στὸ ἀμαξάκι κ' ἔπιανε μέσα στὰ χέρια τῆς τὰ κρύα καὶ ἄτονα χέρια τῆς μικρῆς κυρᾶς τῆς: τί θὰ γίνουμε! Ὡ! τί θὰ πῇ ὁ κύριος ἅμα μάθῃ...

— Ἀκριβῶς αὐτὸ ἐσυλλογίστηκα καὶ σ' ἐφώναξα. Δὲν πρέπει, Ἀγγέλω, νὰ μάθῃ ὁ θεὸς μου αὐτὸ τὸ συμβάν, τοῦλάχιστον ὥς ποῦ νὰ γίνῃ ἐντελὸς καλὰ, διότι τώρα αὐτὸ τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο κατὰστρεπτικώτατον διὰ τὴν υγείαν του.

— Τί πρέπει λοιπὸν νὰ γίνῃ, κύριε Ἄνδρη;

— Τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ σηκώσῃς τὴν δεσποινίδα στὴν ἀγκαλιά σου καὶ νὰ τὴν πᾶς γρήγορα-γρήγορα εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ὅπου, ἀφοῦ τῆς βγάλῃς τὰ βρεγμένα ρούχα, νὰ τὴν τυλίξῃς με ζεστὰ σκεπάσματα καὶ νὰ τὴν βάλῃς στὸ κρεβάτι τῆς. Ἐπειτα, ἅμα συνέλθῃ, νὰ τὴν βάλῃς νὰ πιτῇ ἓνα γρὸν ζεστό-καυτό, ἢ κανένα ἄλλο δυναμωτικόν. Ἐλπίζω ὅτι αὐτὸ θ' ἀρκέσῃ διὰ νὰ τὴν κάμῃ ἐντελὸς καλὰ, καὶ νὰ ἐξαλείψῃ κάθε ἴχνος τῆς βουτιάς ποῦ ἔκαμε...

Ἡ Ἀγγέλω ἀνεσήκωσε, με τὰ εὐρωστα χέρια τῆς, στὴν ἀγκαλιά τῆς τὴν λιποθυμισμένην, καὶ ἐκίνησε διὰ νὰ καταβῇ τὴν δενδροστοιχίαν.

— Πέρασε ἀπὸ τὸ σκλόνι, τὴν ἐσυμβούλευσεν ὁ Ἄνδης, καὶ πρὸ πάντων — «Ὡρμησε πρὸς βοήθειαν τῆς ἐξαδέλφης σου.» (Σελ. 118, στ. α'.)

Ὁν πρόσεξε νὰ μὴν τὸ μάθῃ πολὺς κόσμος αὐτὸ ποῦ συνέβη. Λυποῦμαι ποῦ δὲν ἡμπορῶ νὰ σέ βοηθήσω, ἀλλὰ τὸ πόδι μου με πονεῖ τόσο πολὺ, ὥστε δὲν ἡμπορῶ εἰς τίποτε σχεδὸν νὰ σοῦ χρησιμεύσω. Ὅπωςδήποτε θὰ προσπαθῶ νὰ συρθῶ ἕως τὴν τραπεζαρίαν, διὰ νὰ ἐτοιμάσω μόνος μου τὸ ζεστό!...

Φορτωμένη με τὸ πολύτιμον φορτίον τῆς, ἀπεμακρύνθη ἡ ὑπηρετρία, καὶ ἡδυνήθη χωρὶς κανέν ἐμπόδιον νὰ φθάσῃ ἕως τὸ δωμάτιον τῆς Ἀνδρέας.

Με τὰς περιποιήσεις καὶ τὰς φροντίδας ποῦ τῆς ἔκαμαν γρήγορα συνέλθῃ, καί, ἀφοῦ ἐπέρασε μίαν νύκτα ταραγμένην με ἄσχημα ὕπνους, δὲν τῆς ἔμεινε πλέον παρὰ ἡ ὄχι πολὺ εὐχάριστος ἀνάμνησις τοῦ παθήματός τῆς, τὸ ὅποῖον μόνον αἰτίαν εἶχε τὴν οἰησίαν τῆς...

Ὅταν, τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὁ Ἄνδης

εἰσήχθη ὑπὸ τῆς ὑπηρετρίας εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἐξαδέλφης του, τὴν εὐρήκε καθημένην εἰς τὸ κρεβάτι τῆς, ὅπου, στηριγμένη εἰς ἓνα σωρὸν ἀπὸ μαξιλάρια, κατεγίνετο εἰς τὸ νὰ φυλλομετρήσῃ με πολὺ ἐνδιαφέρον ἓνα περιοδικὸν νεωτερισμῶν, τὸ ὅποῖον εἶχεν ἔλθῃ πρὸ δλίγου ταχυδρομικῶς.

Ἐπλησίασε κούτσα-κούτσα, καὶ ἀπλώνων τὸ χέρι πρὸς τὴν Ἀνδρέαν:

— Καλημέρα, ἐξαδέλφη, τῆς εἶπε με φαιδρὸν τόνον, μ' ὅλον τὸν δυνατόν πόνον ποῦ ἡσθάνετο ἀπὸ τὸ πόδι του.

Τί ἐντυπώσεις ἔχετε ἀπὸ τὸ ἀναγκαστικὸν λουτρόν σας;... Δροσε-

ράς, υποθέτω, δὲν εἶν' ἔτσι; Ἡ ἀπατῶμαι; Ἀντὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ διότι με τόσο ἐτοιμότητα καὶ ἐπιτυχίαν τὴν εἶχε γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνον, ἡ Ἀνδρέα, πειστωμένη ἀκόμη διὰ τὴν ἀδεξιότητά τῆς εἰς τὸ κουπὶ καὶ διὰ τὴν ταπεινώσιν ποῦ εἶχεν ὑποστῇ ἡ ὑπερηφάνειά τῆς, ἐξέσπασεν εἰς παραπῶνα ἐναντίον τοῦ ἐξαδέλφου τῆς καὶ τὸν κατηγόρησεν ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ αἴτιος ποῦ ἔπεσεν ἐκείνη στὸ νερό.

— Ὡραῖος τρόπος, νὰ ἔρχεσθε τώρα καὶ νὰ με περιπαίζετε! — τοῦ εἶπε, με κακίαν στὰ μάτια. Ἄν μ' ἀφίνατε ἡσυχην, δὲν θὰ συνέβαινε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα!

— Ὅχι, ἴσως, με τὸν ἴδιον τρόπον, ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἦτο τὸ ἴδιον: ἡ βάρκα θ' ἀναποδογύριζε! θὰ ἐπέφτατε στὸ νερό, καὶ ἀντὶ νὰ σᾶς ἀκολούθησῃ ἐκουσίως, ὅπως τὸ ἔκαμα, θὰ ἔπερτα κ' ἐγὼ ἀξιοθρήνητα μαζί σας.

— "Α, όχι, όχι! Έσείς μ' εκάματε να χάσω την ισορροπία, όταν μου άρπάξατε δια της βίας το κουπί που έχρατούσα" αν έκινδύνευσα να πνιγώ, έσείς είσθε ο αίτιος!

— Λοιπόν, όταν σάς εγλύτωσα από το πνίξιμο, δεν έκαμα τίποτε άλλο, παρά να έπανορθώσω το σφάλμα μου;

— Βεβαίωτατα.

— Μπα! κ' εγώ πού έλεγα να διαλαλήσω 'ς όλον τον κόσμο το άνδραγάθημά μου, και να ζητήσω να μου δώσουν το άριστεϊόν δια διάσωσιν πνιγμένων!—είπεν ο "Ανδης, με ένα κωμικώτατον μορφασμὸν λύπης εἰς τὸ πρόσωπόν του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΠΟΥ ΑΠΕΤΥΧΕ

Ο "Ανδης είχε κουράση πολύ το πονεμένο πόδι του, και δι' αυτό ήργησε να έλθη ή θεραπεία" ήναγκάσθη ο φίλος μας, επί αρκετάς ήμέρας, να μείνη έντελώς ακίνητος, από τον φόβον του μήπως παραταθῇ, περισσότερον παρ' όσον θα ήθελαν οι γονεῖς του, ή διαμονή του εἰς τὴν Λεπτοκαρυάιν.

Η "Ανδρέα, παραβλέπουσα τὰς άφορμὰς παραπόνων, τὰς οποῖας ένόμιζεν ότι είχαν εναντίον του, επήγαγε συχνά και τοῦ έκαμε συντροφιά, χάρις δέ εἰς τὸν εξαίρετον χαρακτήρα τοῦ "Ανδῆ, κανέν δυσάρεστον έπεισόδιον δεν είχε διαταράξῃ τὴν άρμονίαν τῶν συνομιλιῶν των.

Εφαινετο λοιπόν ότι είχε κλεισθῇ ή συνθήκη τῆς εἰρήνης μεταξύ τῶν δύο εξαδέλφων, όταν, τὸ απόγευμα τῆς τετάρτης ήμέρας, ο νεαρός μας κουτσοπόδης, θέλων να βεβαιωθῇ αν τὸ νῦνρα και αἱ άρθρώσεις τοῦ ποδιοῦ του εδούλευαν τώρα με ευκολίαν, άπεφάσισε να κάμῃ ένα περιπατάκον υπό τὰ δροσερά φυλλώματα τοῦ κήπου.

Ενῶ επήγαγε να καταβῇ, συνηντήθη με τὴν "Ανδρέαν εἰς τὸ μεσόσκαλο.

— Θα πάτε ἔξω; τὸν ήρώτησεν ή εξαδέλφη· έρχόμουν να σάς εύρω. "Αν λοιπόν σὰς ευχαριστῇ ή συντροφιά μου, σὰς συνοδεύω.

— "Αν μ' ευχαριστῇ! ὦ! μὴν άμφιβάλλετε γι' αυτό, εξαδέλφη μου, και όταν ακόμη με βλέπετε και ζαρώνετε τὰ ώραῖά σας φρύδια, και όταν τὰ ποδαράκια σας κλωτσούν από θυμὸν ή πείσμα...

Εκείνη κατεδέχθη να χαμογελάσῃ δια τὴν φιλοφρόνησιν, ή οποῖα περιελάλυπτε εκείνον τὸν υπαινιγμὸν πρὸς τὸν όργιλον τῆς χαρακτήρα, και, αφού τὸν έπιασεν από τὸ χέρι, ήθέλησε να τὸν βοηθήσῃ δια να καταβῇ τὴν σκάλαν.

— "Ω! όχι, σὰς ευχαριστῶ, είπεν ο "Ανδης, είσθε παραπολύ καλή· εγώ όμως δεν αισθάνομαι πλέον κανένα πόνον, και μπορῶ να πηγαίνω τώρα μόνος μου.

Πραγματικῶς, χωρίς καμμίαν δυσκο-

λίαν, ήδυνήθη να φθάσῃ εἰς τὸ κάτω πάτωμα, και να πατήσῃ στερεὰ τὸ πόδι του εἰς τὸ ἔδαφος τῆς δεινδοστοιχίας. Με μίαν φλυαρίαν, σάν πουλάκια ποῦ επέταζαν πλέον από τὴν φωλιάν των, έφθασαν ἔως τὴν εἰσοδὸν τοῦ μεγάλου κήπου· και, ἐνῶ ο "Ανδης ἀπελάμβανε τὸν περίπατον, ποῦ έκαμνεν ἐλεύθερα τώρα, κάτω από τὰ πράσινα τόξα ποῦ έσχηματίζαν υπεράνω τῆς κεφαλῆς του τὰ πυκνὰ κλαδιά τῶν δένδρων, ή "Ανδρέα διεσκέδαζε συλλέγουσα τὰ άγρια λουλούδια, τὰ οποῖα με τὰ γελαστά χρώματά των ἐζώηρευσαν τὰ βαθυπράσινα χορτάρια, εἰς τὰ σκιερὰ δρομάκια.

Μετὰ μίαν ὥραν, αισθανόμενος ότι είχε κουρασθῇ κάπως, ο εξαδέλφος έπρότεινε να έπιστρέψουν.

—Τὸ πόδι μου άρχίζει να αισθάνεται ότι άρκετὸς εἶνε ο περίπατος δια τὴν πρώτην αὐτὴν φοράν, είπεν, ἐνῶ έκαμε μεταβολήν.

Εἶχαν ἐξέλθῃ από τὸ σύνδενδρον μέρος κ' επλησίαζαν πρὸς τὴν κατοικίαν, όταν είδαν τὸν Γεράρδον να τρέχῃ πρὸς τὸ μέρος των και να τοὺς κάμνῃ νεύματα.

—Ο πατέρας μου στέλλει ἴσως να με ζητήσουν, υπέθεσεν ή "Ανδρέα· δεν ήμπορεῖ να κάμῃ χωρίς ἐμε πολλὴν ὥραν.

Μεγάλη όμως ήτο ή άπογοήτευσίς τῆς και κά προφανῆς ή δυσαρέσκειά τῆς, όταν ήκουσε τὸν υπηρέτην ν' άπευθύνεται πρὸς τὸν εξαδέλφον τῆς, και να τὸν παρακαλῇ να μεταβῇ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κ. Δεβουσῦ.

—Εἶσαι βέβαιος ότι δεν ἐζήτησεν ἐμένα; ήρώτησεν ή "Ανδρέα. Σταθῆτε, "Ανδῆ· πηγαίνω να ιδῶ τί θέλει ο πατέρας μου.

—Ο κύριος δεν είπε για σὰς, δεσποινίς "Ανδρέα, τὴν βεβαιώσεν ο υπηρέτης· τὸν κύριον "Ανδῆν ζητεῖ επίμῶνως, μισὴν ὥραν τώρα...

— Πηγαίνω, είπεν ο "Ανδης. "Ερχεσθε μαζί μου, εξαδέλφη;

— Ευχαριστῶ, ἀπεκρίθη ή φαντασμένη· ξέρω τὸν δρόμον, και πηγαίνω μόνη μου... και όταν μ' άρέσῃ!

—Ελάτε δά, μὴν κακιώνετε!; τὴν ἐμάλωσε χαϊδευτικὰ ο εξαδέλφος, ἐνῶ ἀπεμακρύνετο.

"Αν και άλλα είχαν εἰπῇ ή "Ανδρέα, τὸν ήκολούθησε, περίεργος να μάθῃ ποῖου εἶδους ἐπιτακτικοὶ λόγοι έκαμναν τὴν παρουσίαν τοῦ "Ανδῆ τόσον ἀπαραίτητον εἰς τὸν πατέρα τῆς.

—Επὶ τέλους ήλθε, φίλε μου! ἐφώναξεν ο άρρωστος, ἄμα τὸν είδε να έρχεται· σ' ἐπερίμενα με άνυπομονήσιν, διότι ἔχω ανάγκην από τὰ μάτια σου για λίγην ὥρα. Έκούρασα τὰ δικά μου με τὸ διάβασμα, και πρέπει να τ' άφήσω να ξεκουρασθῶν λιγόνκι. Μεγάλος ο ἐγωίσμός μου, ποῦ σε φέρνω ὅπως από τὸν περίπατόν σου· ἄλλα θα με συγ-

χωρήσῃς, δεν εἰν' ἔτσι;—επρόσθεσε με τὸ αγαθὸν του μειδίαμα.

— Πολὺ ευχαρίστως, θεῖέ μου, να κάμω τὸ θέλημά σας! ἀπήντησεν ο νεός, κ' επήρεν εἰς τὰ χέρια του τὸν σωρὸν τῶν εφημερίδων, ποῦ ήσαν σκορπισμένες ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην τοῦ κ. Δεβουσῦ.

— "Οχι, πατέρα, ἐγὼ θα σὰς διαβάσω!—προσεφέρθη ή "Ανδρέα, ἐνῶ ἐζητοῦσε ν' άποσπάσῃ τὰ φύλλα από τὰ χέρια τοῦ εξαδέλφου τῆς.

— Διόλου, διόλου, ἀγάπη μου· δεν ἔχω λησμονήσῃ τὸ διάβασμα ποῦ κάνεις!

— "Α! και πῶς τὸ κρίνεις;

— Τρῶς τὴν τελευταίαν συλλαβὴν από τὰς λέξεις, και θαρρεῖ κανεὶς πῶς μασσοῦλίζεις τὸ ὑπόλοιπον.

Τὸ ἔλεγεν αὐτὸ δια ν' άστειευθῇ, και κάπως δια να τὴν πειράξῃ. Η "Ανδρέα τὸν ήνόησε, και όμως ἀντὶ να γελάσῃ, τὸ επήρε κατάκαρδα.

— Ξέρω και διαβάζω καλά, όσον και αὐτός! είπε ρίπτουσα βλέμματα καταθυμωμένα πρὸς τὸν εξαδέλφον τῆς. "Ημπορεῖ να φεύγῃ απ' ἐδῶ ή ευγενία του...

Εἶπε, και ήρπασε τὴν πρώτην εφημερίδα ποῦ εὑρέθη ἐμπρὸς τῆς, και ήρχισε να διαβάξῃ γρήγορα-γρήγορα, εἰς τὴν τύχην, με ψαλμωδικὴν φωνήν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ZINA

Βραβευθεῖσα

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Μικρῶν Μυστικῶν
[Τὸ φηλλάδιον θοὺν αἰεὶς 70.]

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Η σεμνότης.

—Τι ώραῖα ποῦ εὐωδιάζουν αὐτὰ τὰ χορταράκια! είπεν ή μικρούλα Καλλιόπη εἰς τὴν μητέρα τῆς. Η μητέρα έθύρισε και είδε τὰ χορταράκια, και έπειτα είπε:

—Παραμέρισε αὐτὰ τὰ χορταράκια, και θά βῇς από ποῦ έρχεται ή εὐωδία.

—Έσκυψε ή Καλλιόπη, και άμέσως:

—"Ω! κούταξέ, μαμμά! "Ητανε μενεξέδες από κάτω!

Και ή μητέρα είπε:

—Βλέπεις; οἱ μενεξέδες, τὰ ώραϊότερα λουλούδια, μένουν κρυμμένοι μέσα στὰ χορταράκια, και ὅμως ή εὐωδία των τοὺς φανερώνει. "Ετσι θα συμβῇ και μ' ἐσέ, Καλλιόπη μου, αν ζήσῃς σεμνὴ και μετρίσφρων μέσα στὸ σπῖτι μας, χωρίς να ζητῇς τὸν θάμβον και τὰς ἐπιδείξεις· τὸ καλὸ σου ὄνομα θα γίνῃ γνωστόν εἰς τὸν κόσμον, και θα είσαι περισσότερον αγαπητὴ με τὴν σεμνότητά σου, παρά αν γίνῃς καμμιὰ φαντασμένη και μεγαλομανής...

Η ζωὴ τοῦ ὥρολογίου.

Τὸ καλὸ ὥρολόγι, κατὰ τοὺς εἰδικούς, πρέπει να ζήσῃ πενήντα χρόνια. "Αν δεν σταματήσῃ διόλου, ή τριχὰ του, ο άγκρουστήρ του και ο τροχίσκος με τὴν παλινδρομικὴν κίνησιν, κάμνουν 18,000 παλμούς, τικ-τικ ή ταλαντεύσεις εἰς τὴν ὥραν, 432,000 τὴν ήμέραν, 157,680,000 τὸ ἔτος. "Αν τὸ ὥρολόγι εἶνε καλὸ, πολλαπλασιάζετε 50 ἐπὶ 157,680,000 και θα εὑρετε 7,884,000,000 τικ-τικ εἰς τὸ διάστημα τῶν 50 ἐτῶν. Ὑπάρχουν δὲ πιθανότητες ότι και μετὰ τὰ πενήντα χρόνια, τὸ ὥρολόγι θα εἶνε εἰς θέσιν να δουλεύῃ. Καὶ εἶνε θαυμαστὴ αὐτὴ ή ἀντοχή του, αν συλλογισθῇ κανεὶς ότι τὸ ὥρολόγι δεν καταναλίσκει οὔτε τροφήν, οὔτε καμμίαν ὀλην, ή ὅποια παράγῃ τὴν κινήτηριον δύναμιν. Οἱ μηχανικοὶ λέγουσιν ότι δια να κινηθῇ ή μηχανή, δια να κάμῃ ατμὸν τὸ καζάνι, πρέπει να φάγῃ κάρβουνο ο φοβόνος. Τὸ ὥρολόγι τίποτε δεν τρώγῃ, και ἐργάζεται ακούραστον, μ' ένα ἄπλο κούρδισμα.

Με τὸ μάτι και με τὸ αὐτί.

"Αν τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου τρέφεται με τὸ στόμα, ή ψυχὴ του όμως τρέφεται με τὸ μάτι και με τὸ αὐτί, κυρίως.

Αἱ χιλιάδες τῶν φωνῶν ποῦ ἀκούονται εἰς τὸν κόσμον, τὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν, και τὸ βούισμα τῶν ἐντόμων, και ο θροῦς τῶν δένδρων, και ο φλοῖσθος τοῦ ρύακος, ή εὐωδία τῶν λουλουδιῶν και τῶν ἀγρῶν, τὰ μύρια χρώματα τῆς γῆς και τοῦ οὐρανοῦ, τῶν νεφρῶν και τῶν δασῶν, τῶν βουνῶν και τοῦ κάμπου, εἶνε τόσοσ ἀπαραίτητα δια να ἀναπτυχθῇ ή ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, όσον ή παιδεία ποῦ τοῦ δίδεται εἰς τὸ σχολαῖον.

"Αν τίποτε ὦραῖον δεν ἀφίνετε να εἰσέρχεται από τὰ μάτια και από τὰ αὐτιά εἰς τὴν ψυχὴν σας, ή ζωὴ σας θα εἶνε στεγνὴ, άχαρις, μονότονος και βαρετὴ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Κουριοκεφαλάνης, από θυρώρος θεάτρου, έγινε υπηρέτης.

Μίαν ήμέραν ή κυρία του τῷ είπε:

—Κουριοκεφαλάνη, σήμερα δεν δέχομαι. Μετ' ὀλίγον κτυπῇ ή θύρα και παρουσιάζεται ένας επισκέπτης.

— Η κυρία δέχεται;

— "Οχι, κύριε.

Ο επισκέπτης τότε τῷ έγχειρίζει τὴν κάρταν του. Ο δὲ Κουριοκεφαλάνης:

— "Α! έχετε εἰσιτήριο: "Ορίστε μέσα!

Ἐστάλη υπό τῆς Δόλιας Ζουρλοκαμπέρως

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

ΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΣ

Η αγαπητὴ μου Δόλια Ζουρλοκαμπέρως με παρακαλεῖ ν' άπευθύνω πρὸς ὅλους τοὺς μικροὺς ἀναγνώστὰς και τὰς ἀναγνώστριάς μου έκκλησιν, ὅπως στέλλουν εἰς τὸ Γραφεῖον μου ἀπᾶν ὃ, τι έκαστος έχει περισεῖον παιγνίδιον ή παλαιὸν ἔνδυμα, πρὸς διανομὴν εἰς τοὺς ἀτυχεῖς μικροὺς "Αγχιαλίτας. Πάσα προσφορά, οἰαδήποτε, εἶνε δεκτή. Η μαμμά τῆς Δόλιας, ἀποτελοῦσα μέλος τῆς "Επιτροπῆς τῆς Περιθάλψεως τῶν Προσφύγων, ἀναλαμβάνει τὴν διανομὴν. Ἐμπρὸς λοιπόν! "Ο,τι έχει κανεὶς περισσεῖον ἄς μοῦ τὸ στείλῃ.

Ο νεός μου φίλος Νικηφόρος "Ελλην, ο ὁποῖος εἰς τὰς ἐγκρίσεις τῶν ψευδώνυμων κατὰ τυπογραφικὸν λάθος ἐσημειώθη ὡς κορίτσι (κ), με παρακαλεῖ να δηλώσω ότι εἶνε "Ελλην ἀρσενικὸς (α) και ὃχι θηλυκός, — μολοντοῦ, λέγει, και ή κατάληξις τοῦ ψευδώνυμου τοῦ τὸ φανερώνει.

Η "Αγράμπελη μοῦ γράφει: "Σοῦ έσωκλειώ δραχμὰς 4,80, δια να μοῦ στείλῃς τοὺς τόμους 11, 23 και 24 τῆς "Α Περίδου. Τοιούτοτρόπος ἔχουν τοὺς σου τοὺς τόμους από καταβολῆς κόσμου. Θέλω να εἰπῶ, από όταν άρχισες να ἐκδίδεσαι. Τί καλά! Η "Αγράμπελη εἰμπορεῖ να καυχάται ότι έχει τὴν πλουσιωτέραν παιδικὴν Βιβλιοθήκην.

Μαγευμένο "Ακρογιάλι, ἐμοίρασα δια τοῦ Πρακτορείου εἰς τὰ "Αθηναῖα σπῖτια φυλλάδιά μου εἰς δείγμα, με Δελτίον "Εγγραφῆς. Τοῦτο δεν ήτο, ὡς νομίζεις, περιττόν· διότι ἐκτός τοῦ ότι πολλοὶ δεν ἐγνώριζαν τὴν Διάπλαιν, ἔλαβαν ἐξ αὐτοῦ ἀφορμὴν να τὴν ἐνθυμηθῶν και ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐγνώριζαν. Καὶ να γίνουν συνδρομηταί.

Τριανμιώδης Θάλασσα, πολὺ ἐνδιαφέρουσα ή ἐπιστολή σου με τὰς πληροφορίες περὶ τῶν ἐκεῖ ὁμογενῶν. Προσπάθησε να διαδώσῃς ὅσον εἰμπορεῖς τὴν Διάπλαιν μεταξύ τῶν δυστυγῶν αὐτῶν παιδιῶν, τὰ οποῖα κινδυνεύουσι να ξεχάσουν τὴν γλώσσάν των. Θὰ τὰ εὐεργετήσῃς. Η προθεσμία τῶν λύσεων εἶνε ἀρκετὴ, διότι πάντοτε λαμβάνω ὑπ' ὄψει μου τὴν ἀπόστασιν και δέχομαι τὰς λύσεις, αἱ ὁποῖαι ἐξενήλθον ἔστω και τὴν τελευταίαν ήμέραν τῆς προθεσμίας, ἀδιάφορον πότε ἔφθασαν εἰς γείράς μου. Η συλλογὴ σου ἐφυλάχθη δια τὸν προσεχὲ Διαγωνισμὸν.

Ο καίμενος ο Δευκοκύναντος Αθιναλός! Μοῦ γράφει σήμερα σὲ μαῦρον χαρτί, διότι ἀπέθανε μία θεία του. Τὰ συλλυπητήριά μου. Τοῦ ἔστειλα τὸ βραβείον. Εἰς ὅσα μοῦ γράφει περιττόν νάπαντήσω, διότι εἰς τὸ ζήτημα τῶν Εὐσχημῶν δεν σκοπεύω να ἐπανέλθω.

Τὶ θαῦμα θαυμάτων! Μόλις ή Αἰγυπτία Βασιλόπας είπεν εἰς τὸν πατέρα τῆς "Μπαμπά, ή Διάπλαιν σου εὐχεται περαστικὰν, ο ἄσθενής ποῦ είχε να ὀμλήσῃ τρεῖς ήμέρας, ἐψιθύρισε μειδίῶν: "Εὐχαριστῶ... θα γίνω καλά αφού τὸ λέγῃ — και από ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐκαλλιτέρευεν! Ο ἱατρός, ο ὁποῖος τὸν είχε ἀπελπισμένον, ἀπόρησε πολὺ και είπε "Έγινε νεκρανάστασις! Καὶ τώρα ή Αἰγυπτία Βασιλόπας με παρακαλεῖ να εὐχθῶ ατελείαν ἀνάρρωσιν εἰς τὸν πατέρα τῆς. Μὰ με ὀλην μου τὴν καρδιάν, αγαπητὴ μου! Εὐχόμαι, όταν θα διαβάζῃς αὐτὰ ποῦ σοῦ γράφω, ο πατέρας σου να εἶνε έντελῶς καλά.

Χαίρω πολὺ ποῦ γίνεις καλά, Βαρελάκι, και ἐλπίζω ότι θα μοῦ γράψῃς συχνά Κ' ἐγὼ δεν ήξεύρω πῶς λέγεται γαλλικὰ ο χειμῶνας, διότι και τὰ ἰδικά μου λεξικά δεν ἔχουν αὐτὴν τὴν λέξιν. Δεν πιστεύω να ἔξα-

κολουθήσῃ ο θυμός σου με τὸν Λάζαρον. "Αφού μάλιστα τοῦ προτεινῇς και Μικρά Μυστικά!..

Μάλιστα,—και μάθετέ το ὅσοι μ' ἐρωτᾶτε: Καθὼς πληροφοροῦμαι και από τὸν "Ιδιον, ο γνωστός Διαπλάστης τῆς Διαπλάσεως εἶνε ο αὐτός με τὸν υπογράφοντα οὕτω και εἰς τὴν "Νεολαίαν".

Δεν εἶνε πρακτικὴ ή πρότασίς σου, "Ονειροπόλε τῆς Δόξης. Διότι πῶς εἰμπορῶ να στηριχθῶ εἰς ἄλλας δηλώσεις και να προβῶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς διπλῆς ἐκδόσεως; "Αν οἱ δηλωσάντες έπειτα ἀρνηθῶν; Δι' αὐτὸ ἔως τώρα ή ψήφος συνυποδεύεται και από τὸ ἀντίτιμον. "Αν δεν ἐπραγματοποιηθῇ ή αὔξισις τοῦ φύλλου, ο λόγος δεν ήτο αὐτός.

"Έχεις δίκαιον, Ταπεινὸν "Ιον, να μὴ μοῦ γράψῃς πολὺ συχνά, αφού ἔχεις τόσα μαθήματα και τόσας ἀσχολίας, Σχολεῖα, "Οδεῖα, Χοροδιδασκαλεῖα, περιπάτους, θείας, κλπ. "Ὅπωςδήποτε, μὴ νομίσης ότι ὅσοι μοῦ γράφουν εἶνε ἄργοι. "Έχουν και αὐτοὶ τὰ μαθήματα των, τὰς θείας των, — ἄλλὰ... ὁποῖος ἀγαπᾷ, πάντοτε οἰκονομεῖ ὀλίγον καιρόν.

Πιερόν "Ονειρον, πολὺ μ' ευχαρίστησεν ή ποικίλη ἐπιστολή σου με τὰς δύο γελοιογραφίας. Από τὰ Παιδικὰ Πνεύματα ποῦ μοῦ στέλλεις, δύο εἶνε ώραῖα και ἴσως δημοσιευθῶν.

Τὸ Σκέρισσο, τὴν τελευταίαν Κυριακήν, ήτο εἰς τοῦ κ. Αβρ... ὅπου, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, επήγαν και τέσσαρα πέντε ντόμινα "ζουρλά και ώραϊότατα". Τὸ ἐν ἔβγαλε εἰς τὸ τέλος τὴν μάσκαν του και ἀπεκαλύφθη ή φάτσα τοῦ ἀγαπῆ τοῦ μας Διαπλάστη. Ἀλλὰ ποῖοι ήσαν οἱ σύντροφοί του; Αὐτὸ θα ήθελε πολὺ να μάθῃ τὸ Σκέρισσο...

Βεβαίως, Χρυσόπτερος "Ελπίς, εἰμπορεῖς να δημοσιεύσῃς τοιαύτην "Αγγελίαν. Σ' ευχαριστῶ θερμῶς δια τὴν ἀπόφασίν σου να διαδώσῃς τὸ περιοδικόν μας—πράγμα τὸ ὁποῖον, ὡς ἐκ τῆς θέσεως τοῦ πατρὸς σου, δεν θα σοῦ εἶνε διόλου δύσκολον. "Αλήθεια, ἔλαδες σὺ τώρα 2,500 δραχμὰτα; Πῶ, πῶ, τί πλοῦτος... γραμματοσῆμων!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ή ἀνανεοῦται ἐν δεν συνοδεύεται υπό τοῦ διωδικάματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ή ἀνανεούμενα ἱσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. "Ὅσα συνοδεύονται από α, ἀνήκουν εἰς ἀγῶρια, και ὅσα από κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: Αἰθερία Ψυχὴ, κ. (αὐτὸ ἐξέλεξε) Τραλλιανός, α. (Ο. Ι. ἔστειλα ὃ,τι ἐζήτησες)· Θούριος "Υμνος, α. (Π. Κ. αὐτὸ ἐξέλεξε)· χάρτην λύσεων ἔστειλα)· Μικρὰ "Ιαπωνίς, κ. (Δ. Μ. αὐτὸ λοιπόν, αφού ὅλα σοῦ άρέσουν· να μοῦ φιλήσῃς τὰ δειλφάκια) και "Αγγελος τῆς Εἰρήνης, κ. (ἰδοὺ τώρα περιμένω να μοῦ γράψῃς και περισσότερα.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουσι μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἱσχύον δια τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἱσχύον δια τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις με ὀνόματα, ή με ψευδώνυμα κατηγγεμένα, δεν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ή Χρυσόπτερος "Ελπίς με τὴν "Ιδιότροπον Σανθούλαν·—ή "Αρχοντοπούλα τῶν Δευκῶν "Ορέων με τὴν Νόρμαν, Βαρίλλαν, "Εστεμμένην Καλλονὴν και "Ιδεώδη Καλλονὴν·—ο "Ερζολωρὰς με τὴν Χάμκω, Βροντὴν τοῦ Διὸς και "Εθνομάρτυρα·—ή Δουδαίονα με τὸ Κρυστάλλινον Σηηλαιοῦν και Ζίγαν·—ο "Επίτιμος Ποδόδρομος με τὸν "Αγγελον τῆς "Ελευθερίας·—τὸ Καφεδωμπερικο με τὴν Διοπτροφόρον, "Αθάνατον "Ελλάδα και Πεδιον τῆς Μάχης·—ή Μεγάλῃ "Ιδέα με τὴν "Ελληνικήν "Ιδέαν και Χάμκω·—ο

